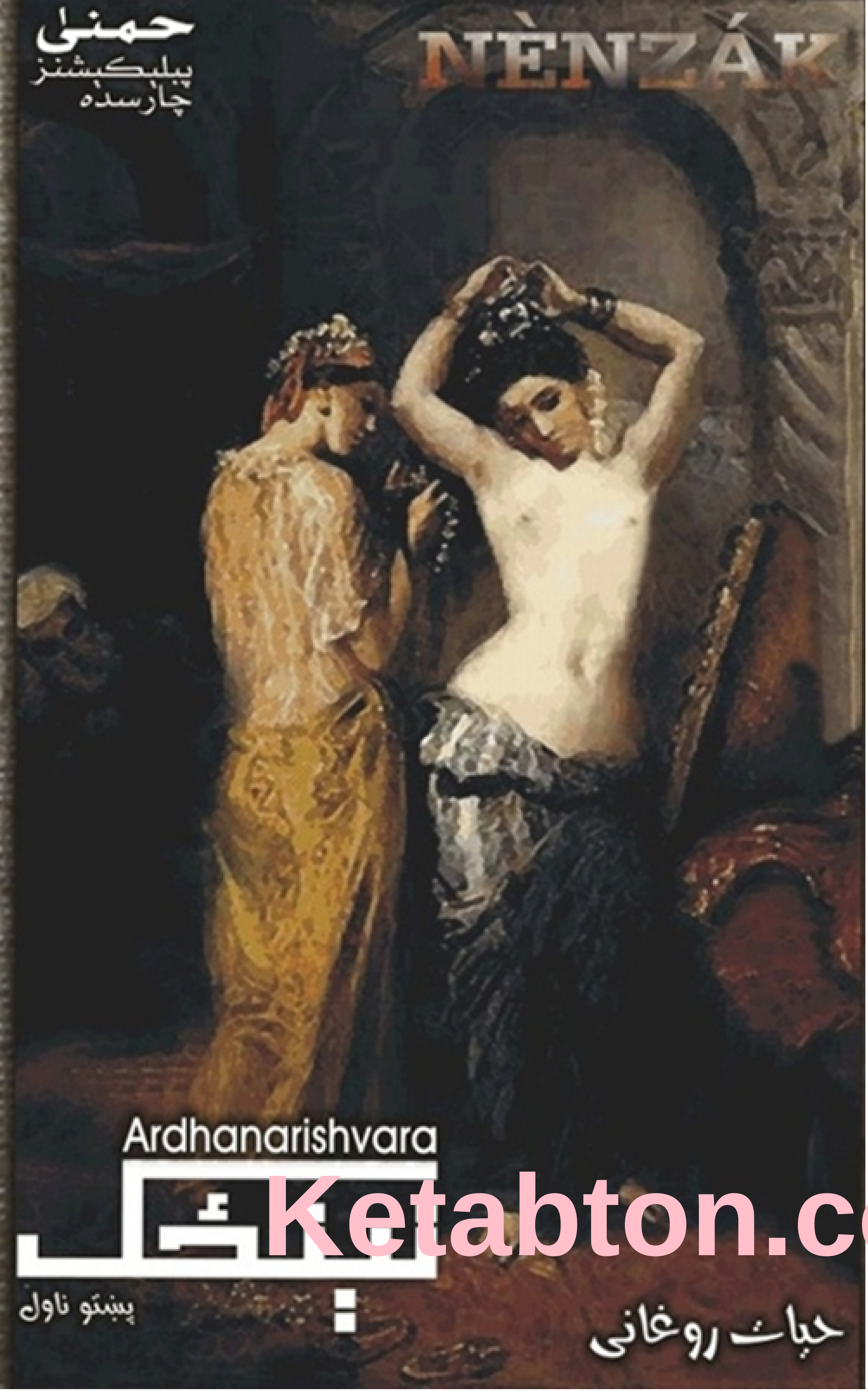

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل کؤم په نامه د الله چې رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

ناول

نینځک

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنار پشوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکیشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي تول

سپيناوے کردارونه اؤ ليکلې شوې پېښې د يؤ خيال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي يا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو يا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکژن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

يادکيرنه دي قېصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په ابغه نبغه اؤ تر څۀ حده لُوځه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. بايد چې ځلموټي اؤ پېغلوټې ئې لوستلو نه ځنډه ؤکړي.

تړون

د هغه ورومبي ښځونک په نوم، چې د هغۀ د پېدايښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زُباد اؤ ګيلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

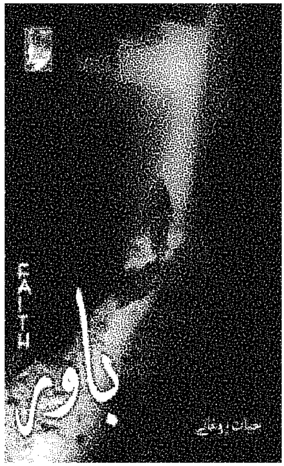

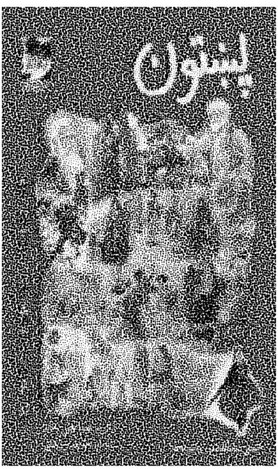

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نېنځک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربي ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاکُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادرافتاب
1	شپېبه وړومبي	
12	شپېبه دویمه	
37	شپېبه دریمه	
48	شپېبه څلورمه	
67	شپېبه پنځمه	
81	شپېبه شپږمه	
94	شپېبه اوومه	
106	شپېبه اتمه	
129	شپېبه نهمه	
154	شپېبه پائیزه	
أ	..... توضیحات اؤ رہاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "ښېنځک".....

ښېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ ريښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښې هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شُتون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدایښت دَ دهٔ خدا ے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري.
مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کهٔ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوندے وي (کهٔ ژوندے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېڅلے روح (سا) دے اؤ خدا ے ته ډېر ګران دے. هغه په ما څو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قیصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کوم، چې دَ ځیرک خښل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځا ے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د درېم جنس پېدا ېښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حيات روغاني "ننځک" مې ولوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځيرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقيقت په ډاګه کيږي، چې "ځيرک خان" پيدائشي د دريم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپيرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځيرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صيب "ننځک" چې لولم، نو بيخي را ته محسوسيږي، چې روغاني صيب لکه د "ځيرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځيرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کيدل، روغاني ورور بيخي په داسې ښه ليکلي دي، چې روغاني صيب دې خفه کيږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځيرک خان" يا "زرکې" پخپله ليکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخيري سره د "ځيرک خان" قيصه په داسې زړهٔ راښکونکي کليوال انداز کښې ليکلې شوې، چې حيران شوم ورته. زهٔ چې کله ښيرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور يوه ښيره ليکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، يعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بيا په يؤ بل ځاے کښې يوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "ميرې درباندې اړميږي". پښتنانهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي څاڅي. لکه د "ځيرک" يا "زرکې" د زيږيدلو د پاره هغه کليوالې کورنۍ خبرې ټولې ليکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ ديسي علاج کوي..... د مُلا ځانښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چيړۍ تړل، تعويزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بيا د حکيم صيب پوڼۍ اؤ بيا د "ځيرک" د زيږيدو په وخت د کلي د نايښې "مشکۍ" رول اؤ بيا د هغه کوټې بيخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسيږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتيلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي اؤ بيا د ژړا غږ اؤ دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېږون له يؤ سپېځلے تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانۀ د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نۀ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورى لېږل اؤ بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګی، د ګوډيانو وادۀ، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک اؤ بل يؤ ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واؤرېدو "کاررړه". روغانے ورور را ته بېخي سوچه کليوال سړے ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کيږي اؤ د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ اؤ بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول اؤ ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي اؤ مسلمان مسلمان له اؤ بيا له يؤ بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش اؤ کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پتي پکښې لوږې ټوکوي اؤ د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ اؤ اوبۀ خورې کول خو بيا ګوره منډۍ ته وړل اؤ د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل اؤ بيا هغه فني ربط اؤ ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کۀ دا ځل فصل ښۀ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نۀ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي اؤ "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي اؤ پلار اؤ مور ئې مړۀ شي اؤ د "ځيرک خان" د فطري نېنځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "نېنځک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل اؤ تحقيق کول د يؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانيت په دړدونو دړدېدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يؤ سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسې سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نېنڅکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تېرېږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قېصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلي، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اؤ بيا د قېصې پايه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قېصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه

شېربهادرافتاب

کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبی شپېه

یا خو هغه ورځې وې، چې پخلیځا ے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا ، خو قمرو خُواره پرې پڼه وه اؤ یا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پُرې مشره مور چغه کوي،

"یه قمرو! اوس چرګې دې ځۀ د مور د پلار د نیکۀ ورشې خُوري، چې "کشې کشې" دې راختې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره د رباندې میږې اړمیږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خوٚاره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه خملوي. ښکلې لکه د نور کله وٚرندار ته د دواړو وٚروځو په رګ اؤ یؤ وښکي ټپکي ورکړي.
د جوغړۍ مُلا څاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شنٔه چیرړۍ کښې په سپٔین تار تړلي تعویزونه....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لوٚي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکیم پوښۍ وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوایانې؟
هر څۀ چې وو، خو په یوولسم کال د قمرو پښه دوٚنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره بڼېن ښهلو. د کټ په پٔیارمه ښکلې په کاربه د پرتوغاښ تارونه نځول اؤ وٚرندار کټ کښې یوه پښه کوتټې کړې بله ښکته ځوٚړنده کړې د بینګلو نه ټوپۍ اؤ لکۍ غوځولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خدٚاے په خبر کړي، دا د بینګلو ورځې دي؟ (تند ے لړ بوټ کړي) خدٚاے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نیمې نه زیاتې خو کبجې اؤ چینجنې دي. (سا واخلي) یره هلکه خو!"
قمرو څۀ خیال د ګوتې نه نیولې وه، د بڼېن سیخونه یؤ بل ته غاړه وتلي په ځاے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې یوه ډېره نیازبینه موسکا نځبدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نرے غوندې رؤ شوے ؤ. دغه رؤ سره د هغې څېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غوندې چؤدي کښې چې د رڼا وٚرانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکوندله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپېې له ښکلې ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وْرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سـ سې".....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کارږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکې کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډه ے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خوْړو. په يوولسم کال راغلې زيري ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُيازبين انځور کښې ليدلو. په وْرنې کښې د نْغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تي پسې نْخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه....".

د تندار ښونې ته د ور کْړپ په خْلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د ميرګاتي سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

يؤ کُرينګے غږ ؤشو اؤ بيا لکه د مستې سُخوندرې په تهپونو اؤ دُرينجقونو مابتې ور ته رسېدلې وه.

(ميرګاتي يؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنې پسخوؤ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نيولې غوتې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لويو ورو په خُوښه يؤ ناموس خان پوهه دے. ميرګاتي له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تُرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل خُوي ميرګاتے نوم پخپله ايښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو يؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کُرينګي غږ سره چې مابتې په دُرينجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غُړمب سره ئې خپلې واګې رانښکلې.

"په رو يه دُوکبيانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لېنګي سُرۀ شي. بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټي له شنشني سره ځلوبی هم راوړې وې، چې لکه د بنجارې ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبے ترې مابتی د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتی ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وړندار اؤ ښکلې ته ئې سټائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونی کېږه ورته مهٔ! دومره خوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتی سکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جونې د مابتی د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلې، فردوس خان د پاره رېؤړی، بنېن اؤ جورابو سره رمبے، چاریګې، ګاؤنے، قولبې د پاره کوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څهٔ.

"قمرو له دې څهٔ تود څادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما څادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموڅی جامې لږې دي، چې ځان دې ښهٔ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کهٔ بانګ نهٔ ؤ شوے، نو هم ناموس څهٔ وئیلي نهٔ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانک سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د يو ګټ نه نيولے کور ته ننوتلو.

"خبر نائيکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس تک ؤکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ؤوې.

"د جومات ورته مهٔ وايه! ګډه ده. اوبو نه وېرېږي. يو دا بېلماځه دے او يوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره ؤترووړله،

"مورې! دهٔ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک ؤم. دا دې پوهه کړے نهٔ دے".

"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! ؤچه لخته ئې، وندنے درنه نهٔ کيږي. تهٔ او دغه پتنوس يوه شاډوله يئ، ګډېږئ شا په شا، خو پړق له يو ځاے کيږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نهٔ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقيس، مشره نږور ئې خورځه ده او قمرو ئې هم خورځه ؤګڼه، ځکه چې د ترورځې لُور ئې ده. قمرو له خُداے ډېر ښائست ورکړے ؤ او دغه ښائست سره ئې خوي هم داسې ؤ، چې د مشرې مور خپلو نږوريانو کښې دغه د سترګو يخ او د زړهٔ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرې مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غبرګه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دۆي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دۆيارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلۍ غبرګوني وو. دغه وخت خُوباني ايله د څلوېښتې نه ډېرې نمانځې کړې وې، چې د سترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.
د مشرې مور يکې يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کوړمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښېتونو کښې سر خوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وړاني. ټول اولس نمېرګل ته په درنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اېښودلو څۀ؟ دنګه ځواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دېارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئېل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غبرګه تۀ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کېنبې باد کړو. پانوس يا ګُلۍ به ئې سينه پورې جوخت کړل او ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمبرګل په مرګ يتيمه شوه. نمبرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر اينبے ؤ. نمبر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نبستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښبنتن د ے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له تېکتېر هم واخستو. اوس ئې متهور ګرځوي او کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خبره سره د ډنډې د خُوا د ېوال به سراسر د خبنتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کېنبې ؤوهله.

"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي مارۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کېنبې قيصه کوي،

"يؤ چتے ؤ، يؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کېنبې نُخبنتے ؤ. يوه ورځ چتې ؤوې"......

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قيصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورمرو د سرۍ بېزۍ قبضه کوي، ګنې بيا وروستو مابتۍ د مېرګاتي غوړونه راکاږي.
چغمتۍ لا وړوکې دے، خو د اوس نه په ولاړه مېتيازې کوي اؤ څوک ورته څۀ وئېلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتۍ اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به څوند هم نۀ کوي. د چغمتۍ پلار نۀ چا ته سر ټيټۍ وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لُواړ غړ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لا دومره دُروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مړۀ سکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سپرغۍ وينښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنيږي. چغمتۍ هغه وخت خړپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئېلي وو،
"...... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت ښکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موره کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سُرې نيولې وې. هغهٔ خو دُرې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سُپارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مُياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نهٔ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو اؤ خُوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وُروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مرڅېنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کهٔ بيا مې دغسې کړې وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کهٔ بيا مې کړې وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پرده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څهٔ تهوپ، دُروند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شُلېدلے شي. بايد چې د خُپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خُپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژُواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. خُپلوي کول د ژوند پُرېکړه وي، اؤ بيا داسې ملازې اؤ سُپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د ترون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته تولنه خنډ کيږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بڼګو اؤ بڼدو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځورنده باندې نۀ توربښنه وینه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کیږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې ښاڅکې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو تُوان د ژوند ټولو نه لویه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې ښاڅکې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لویه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور یا ځوے غواړي اؤ پلار د سپینې رېږې مُلاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپین سر اؤ سپینې رېږې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤویني؟

بیا هم ژوند د هیلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هیلې د نیشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ریښتیا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټین نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خپل ځان کېښې رانغښتې دے. قمرو دواړو لاسونو کېښې څوا سره جوخت کټ کېښې د پروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لویه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه یم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خُورې؟".

د ناموس خان پا څېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مۀ خُوځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول اینبے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنیولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې ښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنیولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکۍ سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بیا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مینه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زُوږ خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نیولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپیا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي څوړې اؤ نياز بينې کوکۍ کله کله سا اخلي.
مشکۍ د کلي ناېګڼه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے.
هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر ځيره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازيګر ځاموره هم د خپلې لُور ليدلو له راغلې ده. هغې دړيزه پتيله کښې سُوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جوارو وړۀ، د پيشترې سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤويم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زوروري! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جينۍ وي. د قمرو ډکه ځولۍ د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکۍ کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره يؤ ځاے شي، نو بيا د هغوي قبصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دربمه ورځ ده، چې د دواړو غوږونه په چپيا پسې کاڼۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبۍ شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تې ته اچولے ښکلې سره د ژبې بډې رانغښتې دي. ورندار پخليځاے کښې په غبرګو نغرو غټې پتيلې د اوبو ډکې ايښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې ړنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره ټول کور غوْرږونه څک کړي اؤ بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) یه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وْروستو مشرې مور غږ ؤکړو،

"بلقیس!!!"

اؤ بلقیس چیرړۍ اؤ بْرستن نیولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تْللو کښې بلقیس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غوْږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه ؤوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیانړې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چیو پیاله هغۀ له یؤړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وْرندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کیرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکیانړې، شېوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قْرتارے کوؤ.

سْتړې قدوس خان اسمان ته سترګې نیولې خْوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وْرندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلی غبرګه کښې پروت وړوکے ښکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګلی پښو ته مابتۍ د يخنۍ نه رچېدلې اوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نغري پله تلو کښې ايله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نيمې نه بيا ستنېدله، د "اللّهُ اکبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کيږي، خو نني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بيا بلقيس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځېانې، مُياشتنۍ اؤ ډائجسټونه ويني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کميله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې ښکلې پښې ډېرې کلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګړندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې څامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤليدلو، نو بېرته ستنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ ښکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې ښه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".
"(ناموس خان خپلې خُوږې وُرېرې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وي؟"
"ما اؤ هغۀ بهر يؤ ځاے ؤخښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".
"نه نه! زۀ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بيا به ماښام يا سبا راشم".
څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حيا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بيا چې ئې مشکۍ ؤليده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کښې څومره ډېره حيا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غونډې نۀ دے. ميرګاټے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتۍ خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رينګوله. اوس هم د هغې په تُوتې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لړ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقيس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان ږقولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پربنته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"،
پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې ته ؤې".
"اؤ پلېکته چنګه وي؟"
"پربنته د مابتۍ غوندې وي".
مابتۍ د خپل کاکا په ځواب موسکۍ شوه، خو د میرګاټي بلې پوښتنې بیا بړګه کړه،
"بیا کو به پلېکتې په مونږ چکوندالې هم لګوي".
(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سکونډي؟)
موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خلۀ راؤسپړدله،
"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"
هغۀ د هر چا خلې نه د خپل ځوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره ښغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو.
مشره مور، ګلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.
"مور! کاکے لږ وینم؟"
"مور درته لوګے شه!"
(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلۀ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې تولې ریښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځادر کښې نغښتې وي. داسې مئينه، نازولې اؤ سپېځلې موسکا ، لکه چې سپرلې د لوڅې ؤنې په څانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ اؤ یوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمړۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم اېښې ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وُرندار دې درباندې څۀ ؤخوري اؤ بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ځملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نیسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلې وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو تۋان نۀ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکې مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي ببېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برخېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زېړ ګاتې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څۀ ځاے تور، څۀ ځاے زېړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلې ئې لکه د شمخېرې د خښتې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سُتغه وه. د هغۀ د سرېتوب کۀ هر څو کلي کښې د جغ څوک نۀ وو، خو دغه برخېره پيلامونه د هغۀ خپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغۀ په ختنه نۀ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خْلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ځمدورې د پاره د خْپلوۍ راتلو کښې لْوې اټکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خْپلوې د هغوې کره ورغله. د ځمدورې تلونکې ځْوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ځمدوره چې ځومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خْوا چرې هم د ځمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خْلۀ د حیا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ځمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پْرې پلار ښ راوستې وه".

هغۀ د ځمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پْرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ځمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ځمدورې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ځمدورې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غْلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پْلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زْېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خْپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لویه ښْکلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ځمدُورې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر ځومره ؤ، مُوندر خپلې شْپې ورځې د ځمدورې د یخ خْوې سره تېرې کړې. ځمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپينو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ويشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مُوندر د پلار اؤ وروڼو لاس نۀ بر کيږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې ځمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل ځلي وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په يؤ اېږ، يوه سا اؤ يؤ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو يؤ غرمب سره هر يؤ غږ پخپل پخپل ځاے پښه نيولے شو.

"ټق پولي، ؤچؤده اؤ سر نښې ؤتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره ټولې سترګې په ناموس خان اتې شوې (ځوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته ترېدلے ناست ؤ).

"ځيرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه ځۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په ځلۀ کښې نيولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ ليکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو ځو شېبې په يؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل. هغۀ دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنيول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قُړنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لُوړې کوداله بېلچه لاس کښې ورکړې وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځُوے وئېلو. د پلار د ځلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود ځُويه. خبره په خبره غوځول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ ځلي ته سترګې نؤژني کړې، ځوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه ځوا اؤ غلے دېوال ته ځوړند دے. د موسمونو ځومره نُيازبينې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې ځوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر ځو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي ځُوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه ځُول راتلو نه وړاندې چې سيلۍ سا ؤنيسي.
د ځيرک خان شونډه چې شنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپينو شوؤ څڼو بيا په ستر شوه. دا رېښتيا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځيرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځوي ته د کونډې ځوے. په هغې "د ځيرک خان مور" نوم کېښودے شو.
يوه ورځ ځيرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مينې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدا ے د ورکړې تولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سپينو اوبو سيندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شنۀ ولاړ دي، خو بيا هم د صنعتونو نيشتون د دوي په خاؤره دا وېنا رېښتونې کوي، چې "خُدا ے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواريکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بيا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دياړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځيرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلي زړونه راتول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بيخي يوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې دغلته به زیاتره هغۀ ځیرک سره خبرې کولې).
هغه ځلې چې د ځیرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ویستلې وې. دغه مُوده چې مْیاشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملگري لیدلو ته ډېر لېواله شو. مازیگر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځیرک د لیدلو دُعا ؤکړه. نیمگړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځیرک راغلو ــــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې.
ژوندے نۀ، د یؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نیمگړې وه). د کراچۍ په ارتو پْلنو لارو اؤ لویو دنگو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سیاستمدارانو سترگې یؤ بل ته بْرگې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه یوه ورځ مرگ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتېۍ ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وْرانې د یوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځیرک د مور ستر یؤ ځل بیا مات شو.
د خپل پلار قبر سره څْوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لړه اخوا ښخه ده. د مینې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېؤ کوي اؤ گلونه پرې څْوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدین کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځیرک خان ښخ دے، نو بیا به ئې هم په ډمبرگلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځیرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځیرک خان" نوم اخستل شۀ وو، چې ورومبے "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ؤوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځیرک خان ثوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې ځۀ ځاے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې ثوک ورته "ځیرکو" وائي؟"

مابتۍ خپلې اند ېښنې ځرګندولو سره تهولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځیرک خان" ؤوې، نو "ځیرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(یره چې یؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې ځپر ته راغلو. د کلي ځو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپین اغوستن اغوستے، سپینه خولۍ په سر ایښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وریژو له؟"

د قدوس خان په ځاے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتریه! ستا غوندې ځنګل مې مخ ته نیولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته یاد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قیصه به بیا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځیرک خان نیولے کور نه ځپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې د رله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچی ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شرق ترې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خدا ے بنۀ ساتي، ګني تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ ستنیږي اؤ نور تۀ بنۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خدا ے دې سپے سړے نۀ ګهي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې تول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځويه! څه ګنې بيا دې تېرۀ کؤم".
ميرګاتې خوار ننداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ريښتيا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کميس ئې بدې کوه! چې خرپ ترې ؤباسم".
راپوړېـ باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خوږو وريژو د بېګ پوخ کړے دے اؤ راپوړې تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه يمه
هلکه بلې مۀ نړوه!
ليدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادۀ شوې پړقو سره څۀ خيالي نړې کښې هم وړکې دي. د هغوي روح هم يؤ بت ته دغه وائي،
"مينه کښې تا نه کمه نۀ يم
(هلکه بلې مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ يم، چې به کلي خبرؤمه"
بيا لړې ګاګيرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرګ.....
پښتنې مينې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سيورې کښې سا اخلي اؤ بيا مړې شي ـــــ پښتانۀ د مينې په اسره ژوندي وي اؤ په مينه مري.
راپوړې: "يار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګڼې خلې: (هلکه بلې مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پروني ورکړې خلۀ ستومانه يمه"
وړندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بيا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې رېنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غبږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مرېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې تړوله را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخے ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئيلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تؤدوبنه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونېجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتې خپله شونډه چيچله او يو لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونپچرې په اُوږه ايښے و. د مابتې سترګو کښې وړندار پېغله تنده ولېدله او مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.

"مابتې!"

"مابتې!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خيال غېږه کښې وېښه شوه)

"هن مورې!"

"قمرو له اوبه يوسه!"

د وړندار دغه وس و، چې مابتې د هغې د خيال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس او پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبۀ خوړ نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ وکړو، نو اودۀ شو او پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څۀ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبۀ خوړ کړے و، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خو زر اودۀ شي، وائي "نمونځ په وېښو اوړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ و، چې پرځند کاکا ورسره سلام کولو پسې د ځوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے ځوے خدا درکړے دے. الله دې بدو سترګو او بدې ورځ نه وساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغۀ لاس ونيولو او په ډېر روڼ تندي ئې ترې مبارکي واخسته. د ځيرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغهٔ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وړيژو د ېګ نه ځلور غوړۍ جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سېدګُلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وياړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سېدګُلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس ځوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سېدګُلي زړهٔ سپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په خواخُوږۍ کړې وه، ګنې ځوک د خپل زړهٔ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لږه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خبره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ تُرور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سپيلني لوګے کوې. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ خله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې څلۀ خپله څلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنيولو (د دغه لاس اېښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه څلۀ ؤباسي) اؤ بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځېرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کميس په ځائے د قمرو کميس اغوستلو سره بل کټ کښې څملاستونکي ناموس ؤوې،

"وريځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په يؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وريځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤوريږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېټې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زيات څوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوايو، چې لرې ئې څنې اورېدې شوې دي اؤ لږ وېښتۀ ئې زنې نيولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه راښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کېڼ لاس لږ ځوړند شوے وڼې. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوڅه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوتهارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تړلے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپېې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د بړېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپېې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د څاڅکو ټوپونه شول.

د څاڅکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ ترُخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې وکتل اؤ بیا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.
شَپاړس ورځې جړی ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خَلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مَلاښت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شَخوند خَلې پخې شوې وې. سَره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سَکښي مابنام توره تېرېدله. شپې خو بیخي د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په یؤ ابړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.
د جړی د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دَړنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے ؤ، چې بَرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.
"خَدایه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګې قبول کړې".
(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال ؤ، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر خیره وهلې وه).
"مورې! مورې! یه مورې!"
د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلۍ ؤلیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدايه!"

د بلقيس اؤ مشرۍ مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوږ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بيا نمر د خلقو سترګې بُربښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تير سره لږ نژدې د تورسرې کميس ښکاره شو اؤ سېدګُلې قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې ترې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته يؤړلو. د کلي ښځې د قمرو ليدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرۍ مور کوټې ته دننه کړو. مشرۍ مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کميس ؤويستلو. بيا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤويستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ ځښکلې. د کلي اولس ته هغه يؤ نټي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوبغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټينګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاؤرې دوې اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غېږ کښې پروت ځېرک خان په بنخ خوب اودهٔ پروت ؤ).

"هله ورونړو راشئ!"

د قدوس غږ سره ټولو د هغهٔ اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو اؤ قمرو په بړستن کښې نغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته یؤړه. د هغې روڼ مخ په خاؤرو خړ ؤ اؤ تورو وېښتو کښې ئې خاؤرې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اؤړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تۀوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناویاته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځېرک خان نۀ یوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې څملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلي اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دُروند تیر اؤ خاؤرو د پیتې لاندې د هغې سا خْداے زده څنګه ټینګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته ؤ، هماغه اړخ ته کټ کښې ځېرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې — د دوارو لاسونو ګوتې ئې خپله خلهٔ کښې نیولې وې — دواړه پښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځېرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې یوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځېرک په لیدلو مړې شوې نۀ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې ځيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"درې درې!
د وريځ تورې بلا!
درې درې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښېږې بلا!
درې درې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يۀ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خوٗاخوږي اؤ زړۀ سوٗاندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېرې د پاره ډېر وو.

مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خوٗښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وينې ؤوبرولې، نو د خپلې مور په ځائے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے خلٔۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتۍ لور زړۀ په ځائے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر خوٗږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېږ هغه ځېرک خان بل چا ته نهٔ پرېږدي. دغه ورځ ځاموری ځېرک خان غېږ کښې نیولے سُرې سترګې ناسته وه. نن ځېرک خان د ځلوښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغهٔ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوریږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئیل، چې په نن ورځ به هغه ځلوښتی نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وریژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چڼې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نهٔ شو، هر څو کهٔ مینه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې څوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوری کښې نُغښتے تاخ کښې څوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې یؤ ځل د ځاموری غېږ کښې پروت ځېرک ته ګوري اؤ په سلګیو کیږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تږې د خپلو وړو په مخونو لیدلو ځېرک هېر شي. وُرندار به اوس هغهٔ له څهٔ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (یوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خُلهٔ وخت تېروي (اوس خو پسې میرګاتې سره د درې میاشتو کمیله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاځوي؟). باور مې نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ،کۀ د مشرۍ مور په زړۀ کښې نور د زور ځاځکے وي، چې څۀ له به ګوتې ورورې اؤ پاتې شوه مابتے، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.

موسمونه په ډېره اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تېژنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو ځرمن څيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوڅ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.

چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتے ځان سره ځملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتے ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وړندار د مابتے لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو زړغونې کړه، نو څو شپو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتے ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کوُم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينځلو. کۀ ستاسو ياد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکريزو نه ښُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کاڼي ځنډلي وو. هغه وخت کښې يوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځيرک سره کُرکې يا د کُرکې څرګندؤنې ته نۀ پرېښودله.

د کُرکې اؤمينې په شا خپله يوه قيصه، يوه پېښه، يؤ خُوځښت اؤ يؤ جواز پروت وي اؤ بيا دغه کُرکه اؤ مينه د خپلې موخې په لور د يوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډين کونسلز ايکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤويشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ ښستېيزه څپېړه وه. د دې تر مخه به يؤ مسلمان مسلمان کانديد اؤ يؤ هندو هندو کانديد له ټاکنو کښې خپله خُوښه څرګندولې شوه (ياد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې څرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پيرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي برياليتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ....... (خبره به لرې ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر ځو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښنه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبې‌ولې له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوې پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤویشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو ښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا؟... لاإله إلاالله" چغه په دیریشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختیز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګالیان غوخ کړے شول... سپُک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُریښي، لکه چې د هغوي په شین بېرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځُواکونه هلته سرونه ټیټوي اؤ دلته ځیرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په ځلې ګلونه ایښودلو نه ستُانۀ شوي دي. دلته ځیرک خان د مابتۍ په ریښتونې دلاسه د مشرې مور نیشت شتون ګڼي اؤ هغه یاران به د بنګالیانو د وینو تویولو په دغه ریښتوني تور لکه پېغور تر هغې سُوزي اؤ سُرۀ کیږي، تر څو چې ئې پخپل تېر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ایښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نیمګړتیاوې په ځانونو ویر کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټې هم اوس په "میرګاټي" سُور کيږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ايښے ؤ. شونډه کۀ ئې شنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځيږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤټوکيږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتۍ ځيرک نه د شپې خوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تيونه لوڅ کړل اؤ ځيرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خوا خوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بيا هم هغۀ د مابتۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتۍ څنګه هغۀ له خپل لُوڅ تيونه څلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله څلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤرېدلو هڅه ؤکړه. مابتۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بيا د ځيرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځيرک ؤ نۀ خوځېدۀ. د خوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځيرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځيرک خان ځنګون تود شو. د ځيرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړيته شوه. هغه بيا هم ؤ نۀ خوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځيرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ وخت ځان مابتۍ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره ستغ ځواب ؤليدلو، نو ځان ته پرېړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره يوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځيرک هم لږ وخت وروستو بيا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے خملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ويښه وه. يؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځيرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپينې، رڼې اوښکې د ځيرک په تندي تۍ شوې، چې اسمان کښې ځلېدونکي ستوري پيکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې يوه مور ؤليده اؤ قمرو د ځيرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوينځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د مياشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لاد سپورمۍ په ليدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نۀ دي، (وړوکي ځيرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کميلې په رنګ جامې".

مابتۍ زر هغه د لاس نه نيولے ځان سره بوتلو،

"نه ځيرک خانه! داسې مۀ وايه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".
"خو زما خو ستا د جامو غوندې ښوښې وي اؤ د کميلې د جامو غوندې ښوښې وي اؤ د چاچي د جامو غوندې ښوښې وي اؤ".
"تۀ راځه، چې رېړوړې، پتاڅې اؤ ځلوبې درله راواخلم!"
(مابتې د خپل وس پورې د ځيرک خان په خلۀ د لاس اينبودلو هڅه ؤکړه).
فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بيا هم نۀ چرې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې اؤ نۀ ئې چرته لينده لاس کښې اخستې وه اؤ نۀ ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو ؤ. نينګانې، ميرګاټې، پټپټونې، شلغاتې، کوډګې، د ګوډا ګوډې وادۀ اؤ چيندرو. د کوډګې په وخت به هغۀ کميلې تۀ وئېل،
"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې اؤ زۀ به درله ډوډې راواخلم".
"نه کنه، جينې خو زۀ يم. زۀ به ډوډې راواخلم".
"خو تۀ زما غوندې ډوډې نۀ شې راخستې".
يؤ ځل ځيرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلي وو،
"دوه ګوتې ښانډې"
خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے ؤ اؤ د هغۀ ځنګون نه ښورک اوړېدلے ؤ. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلي وو اؤ د ځيرک په سر مابتې ميرګاټے سم ټپولے ؤ. تر دې چې ښکلې اؤ مابتې پرې خلۀ هم وهلې وه اؤ دغه ټريخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.
د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوښېدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زیات نزدې ؤ. د هغۀ د غسې ځنې خویونه تر هغه وخته چا نۀ لیدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې یوازې شو، چې ځان ورته بیخي نیمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دویمه مور لاړه. هغه په یؤ ژوند کښې دوه ځله یتیم شو اؤ دواړه ځله په اُومه خُلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې دننه جینۍ په ستر وه.

ګلیشان به ریښتیا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پښغله لور میرزادګۍ پېریان کښېناستل. وړومبیو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تیندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بیا څۀ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، یوه ورځ د میرزادګۍ ترُور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جینۍ پېریان ناست دي اؤ د کوچینوالي نه د دې سترګو کښې دغه سرُۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وي اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوُره شي اؤ ګلیشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګلیشان څاروانه خوُي د پېریانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتیاپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوایانې کۀ یوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېریانو دم دورخو هم روان وو. مېرګې د پېریانو سره تله کښې سپُک وو، ځکه خو زیات پام پېریانو ته ؤشو اؤ یوه ورځ د سیند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو ځپو غېږې نه د ميرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د ميرزادګۍ نه يؤ پوتړے هم څوړلے نۀ ؤ. ګليشان د کُونډې يا جال پرځائے روان سيند کښې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګليشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د ميرزادګۍ رنځ ئې د پېريانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه يو. پچاسے پْرې کېږده!"

(منډې ته ګوره وړونکي پانوس خان د چيو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بيا چېنک په سْکرو کېږدي) پرېښتو! سْکارۀ ورته سرُۀ کړئ!"

چې خو تهول ښار کښې پخېږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خْوارۀ اؤ پې پتيله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسيزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کيږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لومې خورېدې اؤ څومره پرکې لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دړې زره کېلومېټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې تهران هم ناجانه نهٔ ؤ اؤ ځان خوندي کولو له ئې د سوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې هند کښې په کابل کهٔ هر څو خواچيني وه، خو د دغه خواچينۍ چينه ښکاره وه. پنځهٔ سوه کېلومېټره لرې اسلام اباد د "اېپې" غږ ته غوږونه څک نيولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغهٔ د پاره هېڅ ارزښت نهٔ لرلو. ځلور زره اتهٔ نيم سوه کېلومېټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولے د سور بېرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلومېټره لرې نيويارک کښې ناست جيمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤنې ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صليب تر سيوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تابيا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د يوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ويشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه يؤ سپين ږيري عبدالغفار خان د اسلام مينه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نښته د امريکې اؤ روس ده. دا د اسلام نښته نۀ ده. دې نښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بيا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤويشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤويشتو".

د امريکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زيري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. يؤ مسلمان به پردېو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزير غوښه به نۀ خوري، خپل کټ به چا سره نۀ نيموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چڅنې شي.

دې لړې اؤ خړې نه لرې د پراخه شنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دياړيمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنو وښو د ببر لختي په پوله ديارلس کلن ځيرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نهٔ ؤ، چې په ليدلو ئې مشر ترهٔ کوداله کېښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غُوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنُۀ مرچکي".

"څومره شنُۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ ميرګاټے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لينده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته ؤوائي) لاس ؤوينځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلځوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لويګاټے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنُه شوې ده. ټوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرِې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې نُخښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لُور يوې شېبې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څهٔ نا څهٔ تېوقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نژور په وړو ډېره مئېنه ده. یوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ؤرسوله. بیا دغه کور کښې ځیرک باندې د مابتی سُود دغه غوښتنه نوره زیاته کړه اؤ قدوس اؤ بلقیس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې تېوقې نه ورته پانوس "ماسټرګے" وائي. دغه کورنی کښې يؤ هغهٔ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ يؤ پانوس شپږ کربښې سر ته رسولې دي. میرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغیو ویشتلو ته په لستوڼو نخیږي کهٔ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځیرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغهٔ څهٔ وو نهٔ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څهٔ خوشکمار ځیرک ته سؤ کښې پراتهٔ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چیچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغاښ غوټه په درشل ترلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور یا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کهٔ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځیرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم وړو ته اسلامیات ښودلو. د ماسپخین نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېدامیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متهقوري زُده نهٔ ووه. ابغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره ځٔلهٔ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نهٔ څهٔ خبره کښې مسئلې راویستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سیمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بیا د دُولا مُلا چې ځومره زُده کړه وه، هغې نه زیات پخنوتیے ؤ اؤ عبدالرحمان کهٔ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زُده نهٔ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښهٔ سړے ؤ. زهٔ د هغهٔ ځوي کښې هغه وینم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخویه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څهٔ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغهٔ کړهٔ وړهٔ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بیا تاسو خو خبر یئ، چې کلي کښې هر ځنګه خلق دي. دا خو نهٔ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغهٔ په سر به مونږ چا چا سره نښتلو؟".

"زهٔ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کهٔ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازیګر نمونځ له راځي، اؤ زهٔ ورته قران وایم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زُده کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يؤ خو به ټولنې نه ؤ نۀ شوکېږي اؤ بله دا چې د يوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بيا تاسو نه زيات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځيرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنيتوب څۀ ستغو يادونو ئې لاره نۀ نيوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ايښودله. دا يوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئيل، چې ځيرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ريښتيا دا دي، چې ځيرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګورېدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤويني، نو يوه ځريکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جيګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور ځلورګوټيز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخېږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پېرزو ځيرک خان نورې نږۍ نه ؤشوکولو. څو مياشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. يا "اليف بې" کښې نخښتلو اؤ يا نهمې سيپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ ليکل هم زده کړل.

"زۀ وږے يم".

د ځيرک نيازبيني خبرې د وړندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اينګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بيا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خورم، نو بيا به نمونځ له ځم اؤ د سيپارې سبق به ويم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بیا چې راشم، نو اُودۀ به شم بنه؟"
"تۀ چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څۀ به اُودۀ شې؟"
وړندار په مُوسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر تړلو پوهه لاځیرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهۀ. پرځند کټ ټُرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي ادیرې ته څو میاشتو نه نوې کډه نۀ وه تلې. نن دا نۀ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړینه باندې لالبنندہ ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غُله شوې وه اؤ چې کله هغۀ د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغۀ چپیا سره د وادۀ کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، یؤ مخیز اؤ میني نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغۀ قبر کنستلو د پاره نیم کلے تلے دے. پښتانۀ د کلي یؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي خلوښتۍ پورې د کلي ښادیانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه مياشتې وروستو شوے ؤ (يؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړينې په پنځلسمه ورځ د نصيرشاه اؤ شبيرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ ښه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته ورياده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلې هم وو. د جمالې په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکې ته کۀ مرے کښې بُياسته واچوي اؤ ژبه ورله يؤ گز بهر کړي، نو بيا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته يوه خبره کؤم. زۀ د مرگ بدل کښې د مرگ په ځاے د بخښنې منونکے يم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خُوي کښې اغرېلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وگړي ؤوينئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک يا توپنچې سره مينه کوي. دغه وگړي داسې څيزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے گڼي.

مونږ وختې د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو څُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کړلے ؤ. هغه نيم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نيم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډېورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسايه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د وارۀ اختر په دريمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګني زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانه کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پيسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خُلې ياران دې نور ساتلې دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېر ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا ټريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ځنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بُلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پْرته وه. دغه وخت په ځيرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پليتې خبرې سره به د ځيرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دْرناوي ته به څۀ پېښېږي.

نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازيګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتديانو کښې هغۀ ته ټولو نه نژدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپين روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. يوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته ياد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بيا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا ليدلے ؤ، نو د پښتو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.

د مازيګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو ورو خپلې سيپارې لاس کښې اخستې، يؤ اړخ ته اؤ لويګاټو هلکانو چې هغوي کښې ځيرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنداري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بنداري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړهٔ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. ځو شېبو له هغهٔ زړهٔ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بیا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغهٔ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنیا کښې تېر کړے وي، یوه ډالۍ ده. دا به جینکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نیمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څهٔ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغهٔ سترګو کښې د دغې هېڅ سیورے ښکاره نهٔ شو. هغهٔ یؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتدیانو ته ؤکتل اؤ بیا ئې ؤوې،

"زهٔ یم، کهٔ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حدیث نه کوو اؤ بیا".

دا ځل بیا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نهٔ تا لیدلې ده، نهٔ ما اؤ بنداري لیدلې ده اؤ نهٔ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوایه! هسې هم دانه نیمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښهٔ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به وکړې، چې دولا مُلا ته به کېښېنې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم وکړې اؤ کهٔ د نیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ووايه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون اؤ بنډاري سترګې دووسې شوې) اؤ کهٔ هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ایجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې اؤ شونډې يؤ رنګ پړښېدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون اؤ دغه بل خپلې څادرې وڅنډلې، سُپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د ماښام اؤ ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ایسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خُدایه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانیسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپينه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
اؤ دغه وخت د هغهٔ سلګيو هغه نورو خبرو نه ؤنيولو اؤ لپه کښې ئې څڅوبي نه دُرنه شېبه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګيو ته د دلاسې لاس په سر ايښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله اؤ هغهٔ سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنيوله اؤ څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوېلې کړې).
ځېرک خان د عبدالرحمان مُلا د خوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سیپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته یوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه یوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه به سر کړې، هغۀ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لړې شپېې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځیرک خان به لیدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.
د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهېرې، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امریکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بیعه دیاړې کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ویستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غرږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤویشلے شو. امریکه د نړیوال کلي یوازینے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلامیانو د یؤ بل په وینو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وینو غږونه نۀ اؤري. تاریخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلې کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قنې بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې ښهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ ورانډې چا څهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره څانګونه خوُارهٔ کړي وو. وړومبي څاڅکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو څاڅکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښهٔ دُروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نینځکې اؤ نینځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نینځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځیرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدۀ. یؤ څو یادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو ورېږ سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترږې شونډې. هغۀ دواړه ځایه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځیرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بیا هم نۀ اؤړېدلو. څو پېرې ځیرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بیا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تیاره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خویونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېلیو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خوارۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نیمګړے ښکاري، نو جینکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ او زما لاسونه د تکو سُرو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې ناېکښې ابیٰ هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے ځۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو او تلوسو کښې وُرک ؤ. ځۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" او دغه هیله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو او کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځیرک خان خپلو سترګو نه هم ځاځکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاځېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ او د هغۀ ډېره یخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تېږنه سیلیٰ به پرې ښه نۀ راتله او چې مخ به ئې ځرګندولو، نو یخنیٰ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، او چې مازیګر هغه راؤلتېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا مابنام شوے وي. دې تهوله ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو او نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ او هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتېږ کره تلې وه. يوه کميله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځيرک خان خيال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګُورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بيا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځيرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځيرک خان خْولو کښې ډوب شُوشنيږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې يؤ ړچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې ځنګه مْنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"ميرګاټيه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځيرک تبې نه سم رپي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځيرک مرګونے پْروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زْيړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتياپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شپبو کښې ښکلې اؤ کميله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پْروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سْره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خْوا له نۀ دي راغلي..... يره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وْړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وينو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.
"مېرګاټيه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ؤليدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځيرک بُړستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځيرکيه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځيرک څۀ وئيلي وو، تندار پړونے منجيله کولو، د ځيرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه يؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه مېرګاټے ورته وايئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځيرک خان وايئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے يم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځيرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلې وئيلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"
ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځيرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

”هغه هم ښه وه. ځاموري ابې سلامونه کول“.

وړندار د ځیرک خان سر نه پنځۀ پاوه تاؤ کړي.

(ځیرک خان وړندار ته ګکه دے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کتکې کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې ډوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، ”وړندار! د مابتې روزنه زما په تا پور دے. زۀ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځیرک خان د پاره غواړم“ اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، ”نېکبختې قمرو! تۀ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تۀ هېره کړې ئې“).

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نړۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځیرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زُغم تُوان لرلو، تېروۀ ئې. په کور دننه مړې خُواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نُخښتله. د ژوند په کتوی د سړیتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ،. ځیرک ډېر خُوتکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د تېکتړ شلېدلے تېر پروت ؤ،
"دا په منځ ځیرې کړه اؤ ځاروۀ له ئې اخور کړه!"
قدوس یوه ورځ مازیګري کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله څېرک ته ځان ډېر زيات يوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. څېرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کميلې سره په لاسونو نکريزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شين خال کېږدي ..... اوږد پيچوکے وتړي ..... رنګين اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډيانو د وډونو وخت تېر ؤ، بيا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنيوالي د کميلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره يادؤلو سر ؤځنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بيا ځان ته ګويا شو،

"کۀ زۀ هلک يم، نو د فردوس غوندې بُرېت اؤ ږيره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک يم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بيا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پاړڅوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بيا څېرک خو د خپلې نيا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ ليدلي نۀ وو. يؤ ځل نيم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تللے ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي. "اولس دوي چرته په قلاره پرېږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوځه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يۀ شي. ما پخپله هغه ځائے ليدلے دے اؤ ځومره مُوده مې هلته دياړۍ کړې دي".

د ځيرک په حقله د پرځند کاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډېره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تللے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.

(د کاکُوان ځنې په قبنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،

"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".

"پرځند کاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُدائے شکرونه دي، چې ترُونه ئې پامانه کوي".

(اؤ بيا شپږې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کېښې ؤوائې)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکُوانه! عبدالرحمان مُلا څهٔ وخت ځان پورې نیولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سیپاره تْرخ کښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځندکاکا؟"
"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تهٔ ؤوایه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پټکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نهٔ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نهٔ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځیرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکُوان خبرې اؤرېدلې. هغهٔ دوېم داسې څوک د کاکُوان مخ کښې ؤلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نهٔ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نهٔ وو، نو د هغهٔ د څپر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځاے ؤ. مېخ ته لویه هنداره ځوړنده، یوه تولیه، دوه څپوټکې، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، یؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ یوه چاړه.
څو ورځو پورې ځیرک خان ځان کراچۍ کښې لیدلو. هغهٔ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړهٔ خبره ؤکړي، خو بیا به یوې نالیدلې وېرې هغه څهٔ وئېلو ته نهٔ پرېښودلو. یوه ورځ هغهٔ زړهٔ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځيرک خانه ځويه!"

(هم دغه مينې خو به ځيرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګنهلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نيولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم اېښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکُوان کاکا چې دے"

"هو ځويه! کاکُوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لا زمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچيه؟"

(ځيرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بيا ئې ؤپوښتلو، نو ځيرک خان په نُخښتلي ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځيرک بيا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځيرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بيا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې يؤ زړۀ سواندے نظر وينې شو. هغۀ د ځيرک نه سترګې نۀ ويستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځيرک هغه ټول زغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځيرک د کراچۍ نوم په خلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بيا ترونه؟"

د ځيرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غړېؤ نيولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به ځو ورځې زما تپوس هم ؤ نهٔ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غځړېږ ؤنيولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټينګه ؤ نهٔ ساتلې شوه. د ځيرک خان سُتغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نهٔ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګيلې له به څهٔ ځواب ګوري، هغهٔ په دې زړهٔ خوړلو، چې ځيرک خان به په کاکُوان څنګه سپاري؟ يؤ ځيرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغهٔ وېره کېدله. بيا هم هغهٔ ځيرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکُوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغهٔ ته ئې د چا وړاندې د څهٔ نهٔ وئېلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زهٔ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدائے ؤبخښي، شوملې چې به لړې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان يؤ کول،
"پيو ته تومله واچوي اؤ بيا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مور! زهٔ خو شوملې نهٔ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تهٔ وائې، "سينګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټينګې پاتې شي؟"
"خُدائے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلهٔ کښې را له لوېشت مهٔ راکوه! ښکاره ورته وايه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څهٔ باور نهٔ دے پکار. کهٔ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګُورېدله، چې "شوملې د موټراپښې ښځې کره ختمېږي" اؤ کهٔ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلهٔ نهٔ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو وریاده شوه. هغې به د ټینګو شوملو ډک سینګلے مشرې مور له بېل کړو اؤ بیا چې به کلي کښې نروبې شوملې ویشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلیږي. اوس خو دوي له څوک میاشت کښې یؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکریزې، شنشني، نوي اغوستن اؤ ګاڼې نه د پُور ګوُره هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څېزونه راوړل، د پُور ګوُره اؤ ګني به ئې راوړل، ورېي به ئې راوړل. اوس د بنګړو اؤ نکریزو مابتےٖ هم دغه کور نه تلې اؤ د ځیرک خان مامي شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکي فردوس له اوس هغوي ژوندےٖ ګوډےٖ د پاره خۏاؤشا خپلو کښې سترګې ځغلولې.

ماسخوتن غۏئي په خپلو ښکرو پرتې نرےٖ له ځنډ ورکړو. د کور لویو وړو اؤ ښځو سرو خپلې پېنځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خوُړلې.

"ځئ څملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځیرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتےٖ نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړې وُ اؤ د هغهٔ دننه وېره ئې تېرېستلې وه. پانوس خان نهٔ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅې اؤ نهٔ د غوُئې د ښکر بګتۍ باندې باور کوي. هغهٔ ته کتلو باندې دهٔ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدا ې دې وُبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوُئې په ښکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! یؤ پنځهٔ څلوېښت درۍ خو به پرې ستا وي". خو پتنوس به دړېو پسې خاندل.

ثابتې مال ځېرک خان په ډېر ګیله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغهٔ ته وُکتل، نو ږېرې سمولو د پاره راغلے بشیر ئې په ځاے پرېښودلو اؤ د کاکوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځیرک د ګیله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوان هم بېګا کراچۍ ته تلے وُ. دا ځل هغه د خپلې لوُر وادهٔ د پاره راغلے وُ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور باید چې په کلي وُ. هغهٔ خپل واړهٔ کور پرېښي وو. پرځندکاکا چې ستون شو، نو ځیرک خان د هغهٔ د ډولځي مخې ته ولاړ نهٔ وُ. هغه تلے وُ. دُرې څلور ورځې تېرې نهٔ وې، چې کاکوان بیا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغهٔ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر وُموندلو. مازیګر کښې پرځندکاکا د کاکوان سره د میراجان دوي د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راوُسپړدهٔ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغهٔ د تېر مړینې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نیمګړے اؤ شوُکېدلے لیدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کښې دے، چې نهٔ پرې کور کښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې د ے. هغه خپلو کښې پُرد ے د ے، نو پُردو کښې خو پُرد ے پُرد ے د ے، بیا تۀ خو دا اولس پېژنې".
"پرځندکاکا! د ځیرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې یؤ هغۀ اؤ یؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځا ے کښې. بیا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پُښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځُوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نېنې وُرتیږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ یار ته مو مخ په لاړو شي؟"
پرځندکاکا په یؤ اېږ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تُرخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،
"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے یم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځیرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وینم، زړۀ مې غوځیږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلېدې) تا چې هغه ځا ے یادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".
پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځا ے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سیلۍ یؤړل. پخواني ځیرک خان اؤ اوسني ځیرک خان کښې د ډانګ اؤ پُړانګ توپیر ؤ. ریښتیا خو دا دي، چې د هغه ځیرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا ټپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کهٔ خُدا ے مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاګُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځا ے کاګُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاګُوانه! هغه کشر ته به تند ے په دې نهٔ بُوتهٔم، چې څه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړ ے د ے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاګُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاګُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ايښے ؤ. ټوله شپه هغهٔ وينه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګړ کښې ولاړ اسمان ته په یو اېر کتلو شو. هغهٔ ځهٔ وئېل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نهٔ ورتلو. هغهٔ یوه سلګۍ ؤوهله اؤ زر کوټې ته ببېرته ستون شو. خپلې سلګۍ سره هغهٔ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لوړونه اؤ ډانګې راخستې دي اؤ د هغهٔ هډوکې ماتوي اؤ کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګواښ هم کولے نهٔ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې دړد ته کمیله د اوس نه زبېرګې کوي. داسې بریښي، لکه د ځیرک خان د پرهر څړیکې چې د کمیلې ځرمن کښې غونځیږي. د شپې په یو پؤړۍ هغهٔ له خوب جوته هم ورکړه، خو هغهٔ ځان ؤسکونډلو،

"نن به زهٔ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زهٔ د ژوند یو نوے مخ وینم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرهٔ غاښونه، سرې ویروونکې سترګې اؤ غټ شونډان هغهٔ ته مخامخ شول، خو هغهٔ ترې خپل پام ستون کړو) زهٔ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ؤنیولو اؤ هغهٔ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو اؤ بیا هغې ورځ نه وروستو هغهٔ اؤ کمیلې چرې نینګانې ؤ نهٔ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کمیله ؤپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نهٔ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر یم؟ بهر د راپوړې نُمسې اؤ شیشړې سره دې اؤ ځیرکو نینګانې کول نو"

"دا ځیرکو دې ولې ؤوې؟ میرګاتیه! (د مابتې تریخ غږ سره فردوس خپله لینده اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بیا وُران نوم واخستو".

مابتې هغۀ پسې یؤ دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د میرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دې.

"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتې بلوشېدلې نۀ شي. د کمیلې په یادونو د ځیرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژوربدلې. د کمیلې ډېر خویونه خپلې تُرور مابتې ته تلي دي..... د کمیلې ډېرې نخښې د مابتې غوندې دي..... د کمیلې ډېرې خوښې د مابتې په رنګ دي. دغه خویونو، نخښو اؤ رنګونو کښې یؤ خُوي، یوه نخښه اؤ یؤ رنګ ځیرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځیرک اؤ کمیلې ډوډۍ خوړله. کمیلې ځیرک ته غلې ؤوې،

"شیشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې اؤ زما کپړې ئې سمه ؤسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لُوښتې، یؤ پېره نهه نینګانې اؤ دوه ځپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بیا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تۀ به کوتوال شې اؤ بیا به سم ډېر ډینګان اؤ کوترې اؤ چپاتې د شیشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار ځېلمه کټ کښې پُرته ځنګل په سترګو ایښې د دواړو خبرې اؤرې)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتۍ به درنه ؤباسي"

"زهٔ به ورسره بیا تګي ؤکړم"(ښه! کمیله تګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! تګیژنان خو د خُدائے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نُمړۍ شُخوند پُرېښې وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لږ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه ثوک وهي اؤ نهٔ به مونږه ثوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګي بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو ښُکالو ته هم په خلٔهٔ لاس ایښے ځیرک غوټه تُرخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښته د یوې تورسرې متېزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه اؤ نهٔ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه ایښې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شپو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،

"کاکُوانه! واړهٔ؟"

پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تیارې اؤ سیلۍ نه وېرېدلو، چې د هغهٔ غږ کلي ته ؤ نهٔ رسوي.

"اندېښمن یم، کهٔ سبا د چا د ځلې نه ؤځي. ما واړهٔ کلي کښې پُرېښودل اؤ څهٔ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".

پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځیرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنیولو اؤ د اوښکو اؤ سلګیو سره ئې پُرې د خپلې خْواخُوږۍ اؤ مْرستې زْباد ؤکړو.

دغه نْمر چې څرېکه وهله، نو ځیرک خان لا خپله سیمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغهٔ لیدلې نهٔ وه اؤ بیا بله ورځ چې نْمر څملاستلو، نو ځیرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپېه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلي ژبه دې چاړې شي، کۀ هغې راپوړې ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.
"عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به دُولامُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نهٔ ؤ، خو هغهٔ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې اؤ د سرسائې کېډے به هم لږ دړوند اؤ پېړ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نهٔ شوې اؤ بله دا چې هغهٔ به ئې ځواب هم نهٔ ورکولو اؤ نهٔ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کهٔ به پوښتلے کېدلو، نو هغهٔ سره ځواب نهٔ ؤ.

سحر وړې وخت مابتيې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله اؤ سږې سترګې ماتې سلګئ ئې د لُوې قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلهٔ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نهٔ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندئ نه وتلے دے. د هغهٔ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګئ).....اؤ... اؤ هغهٔ خو به د ډوډئ نهٔ وې، چې دغه ميرګاټې نه به ککړ لوخړے پاتې شو، نو (بيا سلګئ).....

کهٔ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شې، زهٔ به هم دا درشل بيا ؤوينم، اؤ کهٔ خُداے مهٔ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زهٔ به دې کور ته ؤ نهٔ ګورم. زهٔ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نهٔ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتې ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتې خپل مېړۀ هم کور ته د ننه تللو نه ايسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابې هم خبر کړې نۀ وه. د ځيرک بېلتون سره دغه کور مابتې هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقيس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وړانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتې نيازبينه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.
کاکوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځيرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځاے نۀ ؤ، خو بيا ئې هم کاکوان ؤپوښتلو،
"کاکا! ډوډے؟"
"خوړلې مې ده"
کاکوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې اېښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن څوړند وو. يؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نيولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بوي د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نيمکۍ دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځيرک خان هېر شو اؤ خيال کښې د نيمکۍ سکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،
"داجي! ما له دې الې پېان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادهٔ شوې هم ده. هغهٔ ته کهٔ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کېښې هغې غږ ؤکړلو، نو دهٔ به هم سوخت نه شونډه ؤچیچله.

"کاکا! خیر خو دے کنه؟"

د ځیرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بیا ژور خیال نه راؤویستلو. هغهٔ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغهٔ د ځیرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بیا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځیرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغهٔ خپله پرېکړه بیا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغهٔ د نیمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند لیدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځیرک نه پخپلو شونډو مښلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ایښودلې نهٔ شوه.

"ګوره ځیرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښهٔ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ایښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کومے دے. دلته ډېرې تیارې دي. ما دلته ځیرک بائیللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤویستهٔ اؤ بیا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځیرک زړهٔ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نهٔ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نهٔ ؤ، زما به ئې نهٔ منله. تهٔ د هغهٔ غوندې نهٔ ئې، زهٔ ستا منلے نهٔ شم".

ځیرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نهٔ اؤ کاکوان هغهٔ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاړه کښې کاکوان په ځيرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ يؤ ځل بيا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خوښه به کام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا تولګي کښې د ناستې يم اؤ نۀ کميلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګڼم، چې يؤ ځل زۀ هلته ورشم. يؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوينم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بيا؟"

کاکوان د ځيرک خبره نيمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګيو سره ژوند دے،
ځۀ هلته وې اؤ ځۀ به دلته شي.
زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند يؤ پيټے دے،
ځۀ مې هلته يؤړو، ځۀ به دلته ؤګرځوم.
زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،
هلته مې ورته هم غاړه ايښې وه، دلته به ترې هم ځنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکوان سر نه خولۍ اخوا کړه اؤ کټ کښې ځملاستلو. هغۀ ځۀ ؤ نۀ وئېل اؤ دغې چپيا ځيرک ته يؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پرېښودلو. څو شپېو کښې د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځيرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړي ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوي نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځيرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.
دغه ورځو کښې د کراچۍ په خوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو خلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،
”زړۀ به نۀ خوري! اوس لوي هلک دے. د هغۀ خپل خوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!“.
هغۀ به دغسې د قدوس يا پانوس خلۀ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاکوان به زياتره وخت د ځيرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئيلي نۀ وو، چې کله به کلي کښې پرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځيرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځيرک خان ډېر څۀ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتيې سوګند ؤ. وړومبے خو د تماکو په ځېلو توري پيشوګۍ اړمي شوې. قولبه کنډه مه شوه. يؤ غوئي روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. توري پيشوګۍ ځان لړ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د ځيرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلي شو، چې د ځيرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې ځلور بدکان د کاکُوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غوندې انګڼ کښې هغوي د کاکُوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شپبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځيرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د ځيرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ـــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا ځيرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ يوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکُوان د نورو خبرو تُوان ؤبائېللو. ځيرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکُوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکُوان دغه خبرې بيا چرته د ځيرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځيرک به په کاکُوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تياره کښې ځلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته يؤړلو، چرته چې سپين روبي د شپې تياره کښې ګناه نه خوند اخلي اؤ د ورځې رڼا کښې په توبو د خدا ے د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوښتکو د برخو اؤ پېژندګلو د پاره په امريکا کښې خوځښت راؤړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغهٔ د کليزې نمانځلو لاسليک ؤکړو اؤ نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو اؤ برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د يؤ مخؤريز بريالېتوب په توګه ؤنمانځلو.

"خپل تټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شوے ؤ) داسې ؤکړه، چې کهٔ ستا پرې څهٔ کار نهٔ وي، نو ما له ئې راکړه! څهٔ به درته اوس نغدې کړم اؤ څهٔ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تهٔ به پرې څهٔ کوې؟"

"د شامودام پخته! زهٔ به پرې سورېږم"

(ناست تټول بيا شنهٔ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پايې اؤ دوه ډنډې دي. ما نه ؤزګار دے. را وله ئې اؤ خپله تؤده سره پرې کوه! زهٔ به اوس تا نه څهٔ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لويه اؤ ګل نه ښکلې دې ؤوئيله (پرځندکاکا ږمنځ له غاښونه ؤخنډې) خو زهٔ وايم، چې د پردې وړوکې ويېيا توکې د زباد سره د ملامتيا لوي غبن هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځې. (د هلکانو سترګو اؤ وُروځو نه ښکاري، چې د هغۀ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله اؤ څۀ نېټه کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نُيا ماډل دے".

پایه کښې پرځند کاکا د شامودام ځُوي نه سېکل واخلي اؤ بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځند کاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندۍ سا د هغۀ مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بیا ئې ؤوې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بؤ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله څښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځُوړنده هنداره کښې هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جيګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچيچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خوُره نيولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو يؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بيا به روکېدۀ.
"خو دغه سترګې زما ليدلو نه وروستو کوتهٔ کښې څوک ګوري؟"
دې خيال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په يؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځيرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغۀ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څرک ليدلے شو.
"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجيده نۀ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټينګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجيده راغله".
هغۀ څو ګامونو سره ځان ځيرک ته نزدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنيولې،
"تا سره دې کور ته سجيدې راغلې دي ـــــ تۀ ډېر نيازبين اؤ ډېر سپېځلے ئې ـــــ خُدايه! يه خُدايه!"
دغه غږ په زوره شو. ځيرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځيرک خان دننه تول دُرانۀ پيتې ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څۀ وخت پورې به بيا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خُوې، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د ځرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د ځرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کۀ د ځرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سُپيلني اؤ نمېر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شرُنګا سيلۍ هم ځان سره نځوله اؤ دغه وخت د سُپيلنو لوګے د هغۀ سترګو اؤ بُوې سپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پټو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا ځُوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډې" د سميتاپاټېل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ــــ دغه زۀ نۀ يم ــــ دغه پټو هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یؤ دي، نور هېڅ نهٔ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
یؤ لاس کښې مجمر نیولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څهٔ خیال کښې وُرکه وه اؤ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بیا لوګے هغهٔ ته کولو سره ئې ؤوې،
"اوس نهٔ. پخوا دغسې ؤم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زُیاتے ؤکړو اؤ بیا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ایښے ؤ (یؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سیورې ته کښېناستم".
"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نهٔ شي".
مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ؤکورې اؤ هغهٔ ته ښغ کتلو کښې ؤوائې،
"ما به هم کله کله ځان ؤ نهٔ پېژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مینه وال لاړل، نو زهٔ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تهٔ ولې نهٔ خاندې؟ ګوره پته کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زهٔ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بیا زهٔ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يۀ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم".
(پرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډېر شوے دے. اوس ځيرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)
څو شپېو له ځيرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوږ شوه اؤ ځيرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځيرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلي نه د کراچۍ مزل ځيرک په ويښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل ستړې اؤ اوږد پلۀ هغۀ ته لکه د کوچنيتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پرېشان چوک نه په جاښه کوڅو کښې د کاکوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځيرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اټۍ، ډولځيونه، د کېستهو، د منيارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځايونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې ښځګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړې دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنبلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړ‌کي ژوبله کۀ د هغۀ د مړينې لاره نۀ وه کرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وُرارۀ نُخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وُرارۀ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د تُوئېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ سُتنيږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره تُوي شوه. د بهرام وروڼو د خپل ورور د قبر په خُلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان وراړۀ د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وُرارۀ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زُغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پُريوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خُوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکُوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورېدلو اؤ د ځيرک خْوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره ترلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځوانې ځېلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپيا)
خو مېترخان هم بې ځايه تْوي شو"

کاکُوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بيا د ځيرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيورې د کاکُوان بدرګه وې، چې د کلې ثوک قدوس خان دوې ته د ځيرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسې يا ايرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بيا هم هغه يؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خْلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژْغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پُښه ايښودلو سره څۀ ګورې، چې د ځيرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بيا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هيله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خْلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جيګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځيرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځيرک څنو کښې نُخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېراباں تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دوښې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختي نه داسې برېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېراباں ته واړولې. دې اؤرېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زوږ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دروند ؤ. د "ځيرک" سره د غږيز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ تهولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د څوښې ځرک ؤ.
"نن نه به دا زرکه وي".
د مېراباݩ په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېراباݩ پله واړولې. مېراباݩ هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه ډرنې چپيا وزرې څورې کړې. نن ځيرک خان له بل نوم کېښود ے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ ونرانوي، ځکه چې دغلته د نومونو ونرانولو دستور نشته. د ځيرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.......
په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځيرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځيرک مخ نه ويستې وې.
"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"
د ځيرک تند ے ښکولو سره سم مېراباݩ سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،
"دا خوارۀ زما له اړخه".
"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ور لاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلې ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېراابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زړکې نظر وینښ شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چیو نه ګُوټ شُوملو سره سم مېراابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دړناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړکې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټیټ غږ سندره چې ځوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېراابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ ځوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زړکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځا ے ؤ، ځکه رڅېدۀ. اوس هغه خپل سرُ له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے دے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شيندلو د پاره تيارو کښې شړنګ شړنګ خوُځي.

"ژوند د ترېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وينم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
زړۀ مو د نړۍ په ننداړو باندې ډېر ؤخوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قيامت کوو، چې څۀ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کيږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته ياد دے. هغه وخت وئيلي شوي وو،

اے! د خپلې مينې لېونتوب خمار وهليه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته يؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوايه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غبرګ اؤرېدلو سره زړګي لیدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مینې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مینه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. یؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. یوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړیتوب نقشونه برخېره کوي.
مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زړګې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خویونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
یؤ سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤویسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو یوې ښځې پرې غبرګ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غبرګ کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې."
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خوځولو سره) نه رېښتیا، اے دغې! (اؤ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پېژند کښې به درله څۀ لیکو؟ ځه! پښې سپکوه!"

دې تول وخت کښې مدهوبالا د دوارو لاسونو ګوتې یؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یؤ درُوند اؤ بوغ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې څۀ لیکې. دا د خُدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدایۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پربږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ یؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته ستُون شوے ؤ، مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ځومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا میُاشت کښې یؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دے. دغه مينه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلې نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پيلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغۍ نه ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډې کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تراخۀ ښکي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوځي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ځنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا سپرلے اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار ښۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره خوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځيرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور او مړې وړندار په ژوندي وړاره هم خاوري اړولې وي. د ځاموري ابۍ د ښلوېښتۍ نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولې دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نه شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله او په خُله ئې د قمرو هغه ځوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار ليدلې وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې او د هغه روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.

نمر او سپوږمۍ د يو بل پلو نه پرېږدي ..... تياره او رڼا يو بل کښې روکيږي ..... شپه ورځو ژوند په مخا راختے دے .....

ځيرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاو کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے و او هغه وخت به د هغه يو خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سټوماني ويستله. د هغهٔ پېژندګلو د يؤ مېږهٔ په توګه کېدله. د هغهٔ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوځې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغهٔ کور دے. هغه به مابنام دُياړې له وتلو. د هغهٔ ښځه ګل پري دې نه خبر نهٔ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغهٔ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغهٔ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېږون بدک نهٔ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغهٔ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغهٔ مېرمن، د هغهٔ لُور اؤ د هغهٔ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دهٔ به وَياړېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغهٔ په درشل د هغهٔ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلهٔ مخ نهٔ شي. هغهٔ د دواړو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغهٔ واړهٔ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغهٔ ټوپ سره به سترګې نهٔ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغهٔ کار نور نشته. د يؤ څو مرږُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يؤ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځهٔ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغهٔ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړې اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لوندې شي. هغه سترګې ؤزورې، شونډې ؤچيچې، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پرې له په مرۍ ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پرې دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو اېښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپېه

ګل پرداز خان د پاره د هغهٔ دننه ژوندۍ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځيرک خان ډېر زر هېر شو. رېښتيا خو دا دي، چې هغه ځيرک خان د زرکې ؤ. زرکه يوه ښکلې، نيازبينه، ناوياته اؤ مينې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه ترلي وو، د سميتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مرې! چرته تلې وې تهٔ؟ (د زرکې تپوس کښې د يؤ ورکوکي د تپوس سپېڅلے مکېز ځلېدلو) زهٔ سمه ډېره ستړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته يم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سميتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بيخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سمیتا سُپیناوي کولو پورې زړکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مْلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تیونه، نرۍ مْلا اؤ پْلن کوناټې خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سمیتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کینه پښه په زْمکه پوره ایښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خْوارۀ کړي. زړکې نه یؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤویني)، نو بیا به".

"په ګډېدو شم" (زړکې ګڼل، چې سمیتا به ورته پنزېب له د شرنګ ورکولو ؤوائي).

سمیتا د هغې دغه نْیازبینه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بیا به خپل بدن، خپله ځاندره ګویا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنخېږي. د هغې پنزېبونه شْرنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنیسي اؤ زړکه ؤویني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بیا خپلو مېمو ته، بیا خپلې مْلا ته، بیا خپلو کوناټو ته اؤ زړکه ګوته په څْلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې ښځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جیغ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو ځُځښتونو سره زرکې ته نڅا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بیا زرکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا اؤ سمیتا زړونو کښې غواړي، چې یؤ بل ته ؤګوري اؤ د سرګم سره د زرکې د نڅا سُتائینه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا یؤ خُوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې یوې شېبې له هم د دغه ننداري خُوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سُتړې سُتړې زرکه د سمیتا اؤ مدهوبالا منځ کښې خُوره وره څملي. څو شېبو پورې د هغې پښنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سمیتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ویښه وي. اوده سمیتا په ډډه واؤړي، د زرکې لاس خپله سینه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدرېږي.
خوب ګاګیره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ یادېدل په دغه مرغۍ د وېرې لیندې نه ویشتے شوے کانړے شو. پرځند کاکا اؤ کمیلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مینه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګویا کولو ژبه زُده کوله اؤ نن ځاښتې وخت د مابتۍ مشر ځوي مُیرلوس ګل پل واخستو. ډېر خُوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خُواچینه هم نۀ وه). کله چې ځیرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رُغړولے شوي. کمیلې ته بۀ ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... یؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". يو ککوړے نيم د ځيرک پښو سره هم ځوئېدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځيرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لرې لويګاڼے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه يو وړے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د څلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چڼکاؤ شوے دے اؤ ګربتيانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به يوازې څۀ کوم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې څلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا يوې نيازبينې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سمیتا اؤ مدهوبالا څو شېبو د پاره دغه ننداري ته څونږد واخلي (هغه دواړه نهٔ پوهېږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼهٔ ځاځکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زرکې خوا له راغلي اؤ د هغې څورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څوځښت ځان سره "امين" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.

"زهٔ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو."

د سمیتا خبرې ته موسکۍ زرکې ښه ؤکړل اؤ چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړهٔ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زرکې ته ئې لوګې کړي. دغه وخت د زرکې په ښۍ سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د ځُونډې څوړند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټیکه د پرخې د داسې ځاځکي په څېر پُرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې یؤ نرے پړقینده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش سُتوري ښلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سالُو پلؤ نیولے ؤ.

نمانځهٔ نه اګاهو مدهوبالا، سمیتا اؤ شېمین د زرکې ډول سینګار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې څښو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ویستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شېمین د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړی، لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو او د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو او ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې او خلۀ وازه پاتې شوې وه.

"د زړکې کميس دې خُدائے زړکې نه هېر کړي"، زړۀ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.

"شبمين!"

د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل او د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ ښښماني چپې خورې کړې، خُدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچي کړي غوږونو له يؤړل او کوټې نه سرټيټې ؤوتله.

د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړې، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ مُلا او پلنو ټُوټو باندې ؤخوئېولې. هغې داسې ؤګڼل، لکه چې د کوټې په نژدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره او سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دويمه ښکلا ؤليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ يؤ په درې نۀ وي، نو يؤ په دوه خو اړومرو ده).

"مېرابان غږ ؤکړو".

د کوټې په درشل دننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې او هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې نیولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو.
هغوي شپږ وارو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنیولو اؤ د څادر
لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې روانه شوه. د درشل
نه بهر ښځه اینښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې.
هره سترګه کښې حېرانتیا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو
کښې چا لیدلې نهٔ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر
اؤ د ناموس خان سړیتوب د ځیرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ
اؤ په ریښتیا ژوندے ؤ.
زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان ښځو له لاس یؤړلو. مېرابان
د هغهٔ په سر لاس کېښودلو اؤ بیا ئې په غاړه راکښلو حېرانې
سترګې ځان ته کړې.
"زهٔ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سیورې لاندې وي.
زهٔ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پوره وي اؤ دغه پور د
پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.
زهٔ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې
وي.
زهٔ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې
زړهٔ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.
زهٔ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ
په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور
کښې د پیاوړۍ مخ ؤګرځوي".
"امین" (ګڼو خلٔو په یؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به یؤ یؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څهٔ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نهٔ ویستلې اؤ د هغې لمن کښې څهٔ روپۍ اېښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدایه! مدهوبالا بیا مجمر راخستې).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس یوې غلې تنداره کښې وُرک شوے دے. شپمین د مېرابان د سترګو په وېنا د زرکې لمن یؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانهٔ داسې ګنډلې خُلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځیرک خان دُوې کلې کښې د نیمې نه واؤړي. د مېرابان په وېنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارهٔ کېښښودے شي. ځنې د زرکې تنداره کښې بې پامه د تؤدو چیو نه په ګُوټ کولو خپله خُلهٔ ؤسیزي اؤ ځنې د پټاسې، سموسې، متهایۍ یا پیکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.
ډېر وخت وروستو د ژړا یوه ښکالو د دغه شپې چپیا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټینګولو هڅه کښې د هغهٔ خُلهٔ چینګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېرابان د خپل ځاے نه پاڅې اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلې د پاره خُوارهٔ کړي. د ګل پرداز په سر سیندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګیر شي اؤ دغه څو شېبې د هغوي سترګې زرکې نه واؤړي.
ګل پرداز به هغه وخت کښې خاؤرې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان یؤ بدک ؤ. هغه سُکڼ ؤ اؤ په نڅا کښې به د هغهٔ لوړه نهٔ مرېدله. یوه ورځ د مړې کورنۍ یؤ وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو اؤ د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښ نه لاس ؤ نهٔ ویستل، نو "راني" ورغله اؤ دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنیوله اؤ څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نیولو اؤ ځان له ئې ویړیا شاتار کتلو. د راني هم مور خور یؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،
"زما مور هم زما په لُویګاڼي کېدلو زهٔ پرېښے یم اؤ زما خُوېندو د پاره هم زهٔ د سرتیتۍ پېلام ؤم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پُړه ده، چې دا زما خور اؤ مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې یوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور اؤ کور پسې ژاړم. هر څو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے یم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".
راني پاڅېدله اؤ د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شېبو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مړ سړي سره څو د انډیوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچڼې کولې اؤ دا غړ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېريستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برڅېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهـــ"
يؤ ځړيکو سره بوغ شوے غړ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د موږ سړي ځټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د ارې خُوځيږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جڅونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سُپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه ځوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېنا ستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ بروڼه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګېږي ..... شپېلۍ کنبې پوکې وهلې کېږي اؤ په ګوتو ترې سندره ويستلې کېږي.
انګڼ خوشې پروت دے. چاپېره بنځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سميتا زرکه د لاس نه نيولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کنبې يوازې د مېراباڼ، ګل پري، سميتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شېمين سترګو کنبې اوښکې وې. د زرکې سترګو کنبې هم رانۀ ښاڅکي خوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ويستلې نۀ وه. زرکه د مېراباڼ پښو له ګوتې يؤسي. هغه ئې په سر لاس ايښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ يؤ سپين ږيرے سړے ويني، ځکه چې زرکه دغه مخ کنبې دننه ګل پري نۀ پېژني. بيا هم د هغۀ پښو ته ټيټېږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنيسي اؤ بنکته کېدلو نه ئې ايساره کړي. په سر ئې لاس کېږدي اؤ تندے ئې بنکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کنبې د ميني تپ پخپل تندي ؤليدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤليدله).
په انګڼ کنبې زرکه ؤدرېدله ..... سميتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوېټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ويني، چې د رنګونو بناپېرۍ خپل مخ بنکاره کړو. د بنکلا د کانړي بت سا واخستله. بايد چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د بنکلا بت د هغۀ د لاس نه ويستلې وې اؤ هغۀ له يؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بيا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئې وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدا ے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلهٔ باندې وا نهٔ خلم
کهٔ دې ښکليه! خُدا ے زما جانان کړي
لکه زهٔ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدا ے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا- ما- پا- دا- پا- ما- ګا- رے- رے- رے- رے- رے
سا- رے- ما- ما- ګا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا

څوک کهٔ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زهٔ ستا په مخ کښې د خُدا ے د نور جلوه وينمه
څوک کهٔ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زهٔ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زهٔ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زهٔ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زهٔ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زهٔ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا وياړيږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شېبو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شېبه په شېبه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله تمري غړوله..... رباب خپلو پَردو کښې غړېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شرنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليدل. د هرلي اؤ تاپ سره د زړکي نڅا د ليدونکو ژوند کښې د ټولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوټې پارېږ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پړېوتونکو پاڼو کښې يؤ سپرلے ؤ، اؤ هغه د زړکي اغوستن کښې نۀ يوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه تيټې پردې له راغلل، دغه وخت زړکي خپل کيڼ لاس اوچت ؤنيولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاويه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ مټې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې يؤ کړي وو اؤ نورې درې ګوتې ئې نېغې نيولې وې، چې دغو کښې قچۍ ګوته د زمکې پله وه)، خپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره څملولې وې..... ښۍ پښه ئې کونډۍ کښې لږه کوټې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښۍ ډونګه ئې ويستلې وه اؤ دغه ډونګه ويستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې ليندې ښکارېدله اؤ کوناټے ئې د دوکړۍ سره يؤ ځاے داسې ځوځولو، چې په څو شيبو کښې ورسره ټول ننداره کوونکي هم په سرونو ځوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړۍ څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړۍ مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړۍ سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شپېلۍ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ خوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ لیدله. د هغۀ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا خوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایسارې کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه ببرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نیولے ښے لاس اؤ اوچت نیولے کیڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه ځوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېراباڼ په لورې روانه شوه. د مېرابان خوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو ځوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوټې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېر مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بیا دې هم پرڅېدلے وي؟ (قېنچي ږمنځ د دلداري د ږیرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړیوالې موناري الوتکو ړنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بیا وینه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ یوه پښه کلي کښې وي، یوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پلیتوي)، بیا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نیولې وه، نو ځیرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وایم، چې کۀ د ځیرک خان کور هغۀ له خپل سیوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځیرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بیا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځیرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شتُون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نیازبیني زرکې به د بې څوکه ځیرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُداے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سېټهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا ماښې کنبسې د څهٔ مېلمنو دړناوي کنبسې شپې وینبسې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغهٔ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کنبسې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نهٔ ؤ. دغسې ماښیو کنبسې شپې وینبسولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور ځورې بللې کیږي. د مېرابان لخوا کور کنبسې په بلنه اؤرېدلو ټولې خلې ښېرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کنبسې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زهٔ د هغې بلا انګښ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خواشیني په دې چې د سبټهه غوربونو کنبسې ئې ځان ځاے کړے دے. هغهٔ ځکه لوي وړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روښني د پاره هغه وخت بل څوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر ستغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتهٔ ږمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کنبسې مدهوبالا هم د هغهٔ خوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئیلے شو اؤ کهٔ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوځه کړه. انګکن باندي به ځوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به ځوک د ننداري سر ته رسېدلو پوري نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښي بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاځېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چي دغه خبري مېرابان چا سره غوځي کړي اؤ سُپيني کړي وي اؤ ولي؟ هغه پوهه نهٔ وه، چي په دومره لوي وړانديز راتلو هم بدکان ولي وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چي کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو ځُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوځه کښي ولاړه وه. مېرابان اؤ سميتا مخکښي وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشليا سره ورپسي وه. مدهوبالا مېرابان د تګک نه پاتي کړه. په کوځه کښي ټولي سترګي په دغه سُورلۍ ښخي وي.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغي نه هېر شوي وو، خو د ولاړي اؤ ناستي پاستي چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغي څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چي څه وخت ناسته وه، لپه ئي خُوره کړي وه اؤ سترګي ئي په اوښکو ګويا شوي وي. "الله دي د بدو سترګو اؤ بدي ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړي ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. يوه سندره ؤشوه، دويمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته ځومره ښونې کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګڼ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپين اغوستن د زيړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيړي ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نيمې نه اؤرېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږې ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټهـ خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سرې ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خوږې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. ځومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېږي په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سمیتا د مېرابان دغه مخ ؤلیدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بوږنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشلیا یؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دْوي ؤڅارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بیا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژْرنده ئې لا بېرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نیم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بیا بېرته خپلې کوټې ته سْتون شو. نورې دْرې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سمیتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګیو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په ویښه تېره کړه.
دْرې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ایښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دْرې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژْرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو ژْرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سمیتا وْرځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وْرځپانه کښې د ښار د یؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتهو ؤ، چې هغه چا لویه لاره کښې وژلے ؤ او د هغهٔ د ځاندرې ځهٔ برخې ئې په چاړه غوځې کړې هغهٔ سره خوا کښې ایښې وې. په انځور لیدلو او خبر لوستلو مدهوبالا وزځپانه یؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غوني ځیږ ځیږ شول. هغه سمیتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو او مېرابان کور ته راغلو.

"سمیتا!"

سمیتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېرابان ئې ؤلیدلو. مېرابان راغلو، سمیتا اؤ مدهوبالائې خپله سینه پسې جوختې کړې او ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته ځېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سِتغ وي (بیا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سمیتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نهٔ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سینې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغهٔ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهه نهٔ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خلې ته ئې ځان تېنګ کړے نهٔ ؤ. د سېټهه په بلنه باندې ټول بدکان ګاګیر شوي وو اؤ بیا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونډ نهٔ ؤ. د وېرې مونډ دا ؤ، چې سېټهه د یؤ ډېر تور زړهٔ څښتن ؤ. څو ځله هغهٔ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلي وو اؤ خبره دې له راغله، چې یوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بیا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني ځو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سْيوري لاندې د سپتهۀ کومي نه ؤوتله. د سپتهۀ نور هم ځلور وْرونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پْياوړي، نامتو اؤ د سرېتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې دے، نور خو به د دغه وْرونو زړۀ چرې هم سپتهۀ له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې څْداے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سپتهۀ د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګڼې څْلې وائي، چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يؤ خان ځوے ؤ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ؤ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منيربابا ما ته اؤ زما د ترونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور تهول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صېب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ ځوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پړځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پتې سيپارې نه واخله د وَالنَّاسْ پورې ئې راته قران په وئېلو هم زده کړے دے اؤ ژباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خدا ے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډيورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته وېړيا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني. (ګوړګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).

د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپينه ږيره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم يوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو. څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،

"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سيکه په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو يؤ بل وژنئ. تاسو د يؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟

د يؤ بل د وينې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟

د يؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟

د وينې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟

ستاسو سترګې ولې مينه ليدل نۀ غواړي؟

تاسو د وطن په مينه ولې نۀ يؤ کېږئ؟"

نن د هغۀ د تلين په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.

کلي کښې راپورې خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې اېښے دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ يوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په ورومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغږېږي. ميرګاتي له (نه رينبتيا) فردوس خان له ئې نيوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړې تمبل غږوي، نو مابتې به نۀ وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نيمه خلٔه سٔتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پرېکړه ؤوئېله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائيږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړۀ به د راپوړې تمبل سره ټرپک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشړه مئنېدو. هلکه! شيشړه چې پېغله شوه، نو ښاپيرې شوه.
مېرابان مٔياشت کښې دوه ځله بهر نځا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې تهولو نه لٔوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لٔور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نږېدلې بلې ورياده شي، کله کله ورته د مابتې مينه ؤدريږي اؤ کله کله ورته کميله په غوږ کښې "ځنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکريزو رنګ نۀ پيکه کيږي. کۀ سميتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.
مېرابان مياشت کښې يؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګنې، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مياشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سُپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېراباڼ هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پليتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د يؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بيا هۍ هۍ پليتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېراباڼ ډکې منګولې.

مونږ نه دا ځنګه هېر شوي دي، چې سبتهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤليدله اؤ بيا پسې ورپېښن نهٔ شولو. مېراباڼ دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوښ شوے د هغهٔ په ځُلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګنې دا ډېره وه؟ مېراباڼ پوهه نهٔ ؤ، چې سبتهـ هغه مړے په شړق هم نهٔ ويشتلو. نن چې مېراباڼ کور کښې نشته، سبتهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې ځنګه ؤليدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکاري په کوټره شُخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سميتا ليدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سبتهـ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سميتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سبتهـ بيا زرکه کټ کښې ځملولې وه اؤ کميس ئې ترې شلولے ؤ. خُداے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغا ښې اچوئ کنه!!!

سميتا په ځاے د دې چې د سبتهـ لاس نيولې وو، د هغهٔ په پښو پُرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سیتهـ صیب! کهٔ تهٔ خپلې اوبهٔ ویستل غواړې، نو هن! ما واخله. زهٔ به ویش هم نهٔ کوم. چې ځنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څهٔ مهٔ وایه".

"زمري وابنهٔ نهٔ خوري".

"تُهکرے الله جو واسطو. اِن کے چهدر ڈے"

زرکه کهٔ د هغوي په ژبه نهٔ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے ځاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نهٔ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه اؤ چې ځنګه ئې سیتهـ ؤلیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو اؤ په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه اؤ یؤ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتهٔ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ایښې نهٔ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تهٔ چې څهٔ وائې، زهٔ به هغسې کوم. زما د غوښې یوه یوه تیکه په چاړو غوځه کړه. زهٔ به هېڅ هم نهٔ وایم. هن! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارهٔ کړي، سترګې پټې کړي اؤ دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې ترېدلې وې.....

هغې لوپټه ځان ته نیولې وه اؤ هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سیتهـ د زرکې خوا ته روان شو اؤ خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو اؤ هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس ته لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره منبل پېل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نینځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شیونه نهٔ تیریږي. ما خپل سُتوني له د پستو نُمړیو څُوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بډې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بیا زړکې ته مخ واړوي.

"اں ں ں!"

د سبټهه شیطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زړکې خُلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېراباں لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېراباں شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سبټهه صیب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زړکې څوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځؤم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېراباں خوا له راغلو) دا نینځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکې کړئ!"
"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غونډې لګې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباڼانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکارې، خو نور به کۀ خېر وې، ښځې ته خور وائې".
(اوهو! ښه، نو مېراباڼ دا غواړې. سمیتا بهر ؤوتله. د سپتهه سړو ته ئې ؤوئېل، چې سپتهه شپې ته ایسار شو اؤ هغوی لاړل (هغوی د سپتهه په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ایسارېږي)).
بدکانو د سپتهه خلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، تړخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټیپ سوره کړه،
"الے.....الے موجا ماړو اړه!
او موجا جوګې اړه!
ماړوړا متهړا مونجا!
ماړوړا سوهڼا مونجا!
ماړوړا لاهوتې مونجا!"
د مېراباڼ په وینا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نینا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېراباڼ د سپتهه پرتوګ د کټ په پیاړمه ځوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غمانې اؤ لينګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بيخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشليا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جيګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم ستړے شوے ؤ. هني اؤ نيمت اؤ کوشليا يؤ ځوا شوې، سميتا اؤ کرن اؤ تيکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغۀ پښې کلکې ؤنيولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بيا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بيا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې ليدلي نۀ وو. څۀ زياتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ايجازه کښې راولم، چې پردی لونه اؤ ځامن نۀ چيچي (د سېتهه په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو يؤ څو ديکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوره ئې خيرې شي."

"جوګي ايا مو نا سونجاتا
جوګي ايا مو نا سونجاتا
ايرا وين وجائي ويا
الے... الے موجا ماړو ارا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دواړه پښې يؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د ښار په یوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اېڅې وئېلي وي، نو بیا خُدائے کړے ناکام دے، پخپله به څۀ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خپُور شوے ؤ. یوه لویه قېصه هم ورسره وه.
"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نیمت ؤوې.
سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.
نیمت دغه کور کښې اوسېدونکے یوازې بدک دے، چې دغه هم چیره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې یوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کېږي. خپل خاربښ د پاره په بُوکه کېږي، پېسې نۀ اخلي. خُدائے دې نۀ کړي،چې مېراګان ترې ؤغورېږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نیمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړے به نېغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنیولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤرېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېراګان پوهه ؤ. مېراګان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قېصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيلي وو،

"د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".

نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چيره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کانړے د ے، چُوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".

مونږ خو خُوره لپه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خپلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.
د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ تول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهتي خُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُرۀ وه اؤ تُرۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماتور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،
"جانيه! تۀ دومره توند ماتور مۀ ځغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل څوک لاروے در نه".
"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېته د ے".
"خو وګړ ے نۀ د چيرړو نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماتور د ے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغۀ سترګو کښې وېره ؤلیدله. رو غونډې ئې ؤوې،

"ایاتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ یم اؤ نۀ د خپل تُرۀ هومره باتور یم. کله کله د شپې چې ځملم، نو غُوږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. یار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زۀ راپاځم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بیا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د هغۀ غږ نور هم تیټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بیا هم وي. هغه بیا هم وي. (بیا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وُرندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې څُغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهېږي هم، نو څۀ وائي نۀ. ایاتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غونډې پیریاني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپیران!"

هغه بیا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بیا غُوږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته ټګ کښې ؤوې،

"پیریان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنیوۀ، ځلۀ مې د هغۀ غُوږ ته نژدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ ریښتیا دے".

هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،

"جانیه! ؤخانده جانیه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښېږ لړه خوره وه. ناڅاپه يؤ چړینګ شو، بیا يؤ لوي غږځ شو اؤ بیا....." ډېرې خلي دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماتور ئې بیخي چپړیت شوے. ځوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګولیه! کۀ ماتور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ ځوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولیه! تېښتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل ځوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولي په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېښتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زړکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښېږ د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښېږ وړکه وه. مابتيے، مړڅپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په يؤ غږ کښېږ چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښېږ به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښېږ به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سیګرټو ګیله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوره باندې ؤوینځله. د وړندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتي ته تیلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمخ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره ځوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بیګا له مدهوش راغې، ځکه مې وئېل. د هغۀ ډیر خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زیږه ساړي ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډیر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډیره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پیغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم توړولې، خپل تېر جوبن ئې بیا مېلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هېلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کتهونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه بنځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مېرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرابان ډېر ياد شوے ؤ. مېرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېرابان پخپله خلٔ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېرابان هېڅ ؤ نهٔ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څهٔ وئيلي نهٔ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زهٔ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې درېؤ له ډېرې دي"، مېرابان غوڅه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سميتا هم دواړه لاسونه خپل شيوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"يوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. يؤ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې يؤ سړي مولانا ته ګيله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې يؤ بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ، هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، بيا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک يم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بيا زما کور کښې هم زما ورونړو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکوم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګنې بيا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لړه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما ورونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېراباں سره مدهوبالا اؤ سمیتا سْرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سْیوري شوي وو. اوس د مېراباں په وېنا د دغه کور مشرتابه د سمیتا سره وه.
هېلن غږ وُکړو، خو مدهوبالا ور بېرته نهٔ کړو. بیا ئې غږ وُکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې د ننه کشکړپ وُ نهٔ شو. چې کله د سمیتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چُپیا وه، نو سمیتا ګاګیره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې بېرته کړه. څهٔ وینی، چې مدهوبالا کټ کښې پْرته ده. د هغې خْوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سْپیلني سْوزېدلي دي اؤ ټول سْکارهٔ ایرې شوي دي. خو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. یؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست وُ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ایښے وُ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه یوې رڼې اوښکې د هغهٔ د څېځمې نه پښه په اننګي کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نیولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ خْلهٔ وُسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د یار سترګو نه
د ژوند رڼا واخستنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د یار شونډې و نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د یاره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د یار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړۀ
بېلتون د یار د غږ نه
سندریز شڼنګ ؤتروړۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نیازبین ژوند خُدایه!
د سُپېرۀ مرګ خُدایه!
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان
زما نیازبین جانان (یوه نیمه سلګۍ)
زما نیازبین جانان (یؤ څو سلګۍ)
زما نیازبین جانان (اوس غبږه کښې مدهوبالا ؤنیسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُلیان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړانديز ګډون کوي، چې ښاغلي مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نۀ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره څکه نۀ نزدې کيږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدائے لخوا يؤ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځائے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتۀ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې وريځې ؤګوابښېدې. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د يادؤني نخښه د پېښور رېډيو سټېشن د ودانۍ په يؤ گوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شين گنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه گڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلې کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي اؤ د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندگلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توگه استولے کيږي. اولس دومره وړے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وړے تړے کاکے غږ ؤکړي،

"ما له به ماکام څۀ لاؤلي؟"

"جۀ دودۍ گوالم"

"جما يکني کيږي"

"جما پاپۍ يکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوښ اؤ ابلې اؤ وړې کاکي له څۀ تابيا ؤکړي؟

ټولو نه لُوې ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل گڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سياست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سياست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دهٔ د خاؤرې مشرانو باندې دومره تور مېنلي دي، چې هغوي سپینیږي اؤ خړې شوې اوبهٔ رنیږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاؤرې به تر هغې څهٔ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانهٔ ځانونو ته پښتانهٔ وائي، خو پښتو نهٔ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جیګ شوي بیرغ نه لوي بیرغ په بل رنګ کښې خپل د یوال باندې جیګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاؤره اوس هم وربې دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسیږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخیږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سمیتا. هغې د مېراباں لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زهٔ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتوم".

بېګا زرکه اوده شوې نهٔ ده. ټوله شپه هغه ویښه وه. شپه چې نیمې نه واؤړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړهٔ بې ځایه وي، نو هغه د سمیتا خوا له ځي، خو نن سمیتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بیا څهٔ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ویښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نهٔ ویستلې.

"دا څهٔ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس یؤسي، نو هغه غواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمېنلو؟".

دا خبره یوازې د هېلن زړهٔ کښې تېره شوې نهٔ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اورېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم ګوتونه راغلې دي. بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بيا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازيګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ څوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سيلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سميتا غرمه ويښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ايساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې څوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څۀ دي؟"
هيڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بيا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوايه!"
دا ځل زرکې خلۀ ؤسپړدله،
"ما له پېنزېب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،
"کۀ چرې ستا پُرې د زړۀ سُود شي
زما د زړۀ نړۍ دې رنګه شي مئېنه!
خُدايه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښَکالو مې واؤرېدنه!"
زرکه پاڅېدله، ټولې يؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شړنګهار شو.
دين تک
تک دين دين تک
تک تک دين تک تک دين
دين دين تک دين دين تک
تک دين
دين تک
بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنڅېدله اؤ دومره ؤنڅېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلې وو اؤ بيا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤليدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلې وو، نن ئې ؤليدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل اؤ د پېنزېبو شړنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړُو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالانه وروستو د زرکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېراېان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مينه اؤ دُرناوے لري.

"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوټه کښې ناستې وې. زرکه باندې خُولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر خُريکه ؤوهله اؤ تلوزيون باندې په سُوبلي سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلي کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خُوږده ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شُخوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدړدېږي، کله چې ځُواني خپلو څڼو کښې سُپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سُپين ډکے د مُړينې يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوی بدلون ليدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کميلې وادۀ نه غوږېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړيکه نۀ وو. زۀ دا وئيلے شم، چې زرکې دا ليدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړينو ځدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوکيرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کميله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټيکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وېرې د کميلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکريزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. يوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زياته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ درزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئيلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کميلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کميله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنيوالي د نيا زبين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غېږه کښېږ. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غېږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زرکه ځومره سُپېځلې وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو وړو د مینې کاڼې ؤغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتۍ د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خلو ډېر څۀ ؤوې، خو دغه خبرې سیلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نیولے ؤ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. څو شپېو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنې ؤزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدای ژبخښي، څوک چې به تبې ژنیولو، نو هغهٔ به وئېل،
"تاریز ځپوټکي باندې ټُرمکیا ژکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوهـ فردوس ته سُتن ژوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دوُاړو پښو شل شوی دی. کُوبژدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینۍ د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښنېدلې. هغه په رېښتیا زیب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ شي اؤ د هغهٔ په پښو پُرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن څټ ته خېژولې وه اؤ بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه میتیازې بهیږي اؤ هغه پُرې نهٔ پوهیږي. تر څو به ښکلې ژُوندی وي اؤ دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته یوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازیګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازیګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اټۍ پُرانیزي، نو ډېره ګټه به ژکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دی، خو لږه سا واخلئ! پُرېږدئ چې هغه خو د خپلو ژزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خړپوځې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې څو ځایه د پېغلو د مېندو خلې بوي کړې،
"خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې یؤ ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې ښکته کړي) ښختګ لیدلے ؤ. (بیا تونده شي) مور ئې یم. چې زۀ پوهه شوې نۀ یم، نو نور به پرې څوک پوهېږي".
څه زورَورې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟
هن! دا ده، چې کۀ چرته په یؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.
نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. ابېز د هغۀ وینه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربن د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن یا بندېز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت یادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ یادېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،
"بانګ خو ښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"
د نېمت دغه ګیلې نه ډک تپوس ته زرکې وئیلي وو،
"څومره ډېرې لسیزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه اېښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبې رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجیده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قېصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنیو هلکانو په جومات کښې وړانې کول اؤ د هغې ټرۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پرې پښې ډربولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې تهوقې هغې ته لویه ګناه ښکارېدله اؤ بیا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت تهولو څخه لویه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت یاد شولو، نو په دغه ټرځ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دولامُلا په ډرون برید کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره یؤ عرب هم ؤ. د یؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شینتهغانو د تهولې نړۍ په تلویزنونو د خپل بریالیتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لونهو، یؤ ځلمې څوي اؤ د خپلې نږور غېږ کښې تې ته پروت نمسي سره شهید شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګیتهۍ پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مینه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وینه تویونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپینې ماڼۍ د وَیاند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وَیاند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وینا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نیمګړتیا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تۀ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دړې د ېرش ځوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزیرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سیاستمداران خو د یؤ بل ترلو پرانستلو نه نۀ ؤزګاریږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې یؤ د "ښځونک" لیکلو باندې څوک غوږ نۀ ګروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې د ېوال نه د اېشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤکرځم اؤ بیا ئې پوټے پوټے ؤشلؤم اؤ بیا ئې ؤسېزم اؤ بیا ئې هغه ایرې".

(کوشلیا به نور هم ډېر څۀ وئیلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وايه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پْياوړے، نازولے اؤ سْپېځلے دے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کيږي اؤ په خپله دووسی خو بې وسه زوروَر ځان ته پرِ کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کتې کنبې هغه ناسته ده) دا زمونږ نيمګړتيا ده، چې زمونږ مېرابان يؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کنبې څومره يو اؤ دې ټول ملک کنبې به څومره يو اؤ دې ټوله نړۍ کنبې به څومره يو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تْوان خُدا ے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کنبې هر يؤ نينځک دے. زۀ چې مونږ وايم (هغه ؤويني، چې ټولې سترګې هغې ته په يؤ ابرِ دي اؤ ټول غْوږونه هغې ته څک دي. د زړکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم يادؤم، ښځې هم يادؤم اؤ مونږ هم يادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کنبې دننه يؤ نينځک پټ دے، څنګه چې په هر زوړ اؤ ځْوان کنبې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کنبې دننه يؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قېصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نينځکه غواړي، کْلابوڅے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ يا هغې کنبې دننه يؤ نينځک پټ وي. دغه نينځک د وېرې نه زيږيږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو ياد شي؟ (هغه يؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځلېږي اؤ د مېرابان د مْړينې نه وْروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نيمځکې مړ کړے ؤ، نو ميراپان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ يادوي) هن! روشني. کۀ راني خپله دننه ويره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بيا څو شيبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موږ به هغه وژلې وه. بيا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئيل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه يؤ نيمځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مينه وژني.....
کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....
کوم چې د بل زيان کښې ځان له ګټه لټوي.....
کوم چې د دعا په شا خپله ايرزړي پټوي.....
کوم چې خپلو بې وسيو له د برخې اؤ نصيب نوم ورکوي اؤ".
هغه خبره په دغه ځاے پرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښکالو اؤرېدلې کيږي، نور څۀ نۀ. چيپا چې نوره هم اورېده شي، نو سميتا د زړکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خلۀ نۀ پرانيزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وينا وروستے رده کېږدي،
"لاړې کوڅې اؤ منډې پرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چوُدنه اؤ ځانمرګي برېدونه، يؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړيږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغې باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غړېږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کيږي اؤ اولس وژل کيږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مُري.

خُدا ے ته پړ مۀ وايېٔ!

خپل دننه نېنځک ؤلټوئ!

د هغۀ مخ ؤوينئ!

د هغۀ زړۀ ؤګورئ!

د هغۀ پېژندګلو ورکړئ!

د هغۀ ځا ے ورکړئ!

د هغۀ برخه ورکړئ!

کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه تْروړلې ده.....

کۀ مړه کوئ، نو هغه وېره مړه کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ پښې ړدئ، نو په هغه انا ئې کښږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځا ے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه راڅۀ، سْپين اؤ سْپېځلي ښاڅکي تْوئيږي. ټول ښځونک يوه شيبه زرکې ته اؤ بيا يؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه تْروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلې نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وینزه کوي، خو زۀ نۀ وېرېږم، ځکه چې زۀ مینه د کُرکې نه بریالۍ ګڼم.....
زۀ هیله د اندېښنې نه زورَوره ګڼم.....
زۀ به مُرم، خو ویارېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُیازبینې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.
زۀ خُدا ے ته یؤ رنګ کښې هم سُپکې نۀ وېم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....
زۀ نۀ وېرېږم.....“
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګیو وي اؤ د هغوي سمیتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهیږي، خو هغه ژاړي نۀ. داسې ؤبریښي، لکه د مېرابان سا چې یؤ ځل بیا سمیتا کښې ؤغونځیږي،
”خُدا ے هر چا د پاره خوږ، مینې نه ډک، نُیازبین، نازولے اؤ پالونکے د ے.....
هغۀ وېرې له شتُون ورکړ ے نۀ د ے.....
نه زرکې! تۀ به نۀ وېرېږې!
څوک به هم نۀ وېرېږۍ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګوابنیږي، زۀ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ۈ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ۈ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ۈسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د توري په سر شوه. بلوچستان کښې د خُپلواکۍ اۈ ځانګړې پېژندګلو څوځښت وده ۈموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاۈدنې سره رادوڅارې شوې اۈ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شُنه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرېوتلې اۈ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځې نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو څوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اۈ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاۈدنو اۈ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يۀ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګېلاني، يوه د کياني اۈ يوه د چودهري. هر يۀ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د برش دوه د برش کلونه اکاهو د عبدالغفار خان غرِ پښتون قام د پاره بانګ ۈ، خو پښتنو پيرنګي ځبلو ته خپل غُوړونه اړولي وو. نن پښتنه خاۈره د ډُبورنه د کربښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اۈ هغوي ځان سُپينولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپېلي کښې دي اۈ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اکاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خرې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکې يوازې او يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې څوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړهٔ نه اوربدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون او بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي او دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښهٔ کېدل به د هغوي د ملکۍ او خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان او واک هم نهٔ لري.

د خدائے کړهٔ دي، چې کلي کښې نکورې څهٔ خرې اوبهٔ رنې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړهٔ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړهٔ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلې دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ېښنې او خواشيني اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړهٔ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نهٔ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړهٔ دې پرې مهٔ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړهٔ وره کړي. هغې په سرپيچک سر ترلے دے او د ناستې توان نهٔ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي او شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه ځنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لیدلې نهٔ شي. هغه نهٔ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نهٔ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغهٔ لاس کښې نهٔ دي. دغه کور کښې داسې نیمګړتیا نشته، چې څوک به پرې ګوته کیږدي. ششش

"ځیرک خان (د نکورې ځلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤریدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څهٔ وئیل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نهٔ ګوري اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نهٔ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وینا اؤ د ځیرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه یؤ دروند پیټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پیټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څهٔ هم نهٔ وائي. د ژوند نهویشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زیرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په ځنو کښې د عزت خان د ږیرې نه ګڼ سپین وېښتهٔ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګیله نهٔ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ ورو له ډېر وخت نهٔ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبیانې مابتۍ لټون ته زړهٔ ښهٔ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغۀ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان ږیره لږه لږه ټوکېدلې وه اؤ هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستي وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبیانه څارله. یؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نیولې وې اؤ هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیانې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغۀ دوکبیانه هغۀ ته په سینه پرته وه اؤ خپل اومه اننګي ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلي وو،

"زما غېږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځائے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ رېښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بیا ؤلیدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې ډ هر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برخېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځائے پېژني، خو ځیرک خان نۀ پېژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دربمه میاشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغهٔ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه اېښې نهٔ وه.
"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې څومره زر ورسو، دومره زر به زما ځيرک خان راولې".
ميرلوس د مور خبره غورځولې نهٔ شي. هغهٔ پلار ته وکتل او هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.
مړغېژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې وڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځيرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې وکړي.
"هغهٔ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کميلې ته وويل او بيا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما وپېژني؟"
د ځيرک د راتلو زيري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.
مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخليځاے د برګې نه څوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ويونکي په غږ پوهېږي. زياتره برېښنا نهٔ وي، هغې اوس د پخليځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.
د سياست لوبغاړي د نوې لوبې تۀدولو د پاره د سيلۍ څپو ته ناست وو او اوس ئې بيا د پاکستان لاره نيولې ده. د تلوزيون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لارښودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کېږي. د بمونو چۀدنې او ځانمرګي بريدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه څوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه څوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو څوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړۀ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس......... هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئېنده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره څومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غړ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ خبره کۀ هر څومره کرکژنه اؤ بوړبنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوړ غلے شوے نۀ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلميانو غوندې ؤتراشي، څټوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نڅېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړيو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنې بوخت دے.

چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار ځلوېښت کلونه دغه ؤګرځولو اؤ بيا يوه ورځ پخپله هم د خُدائے د کور په درشل ؤويشتلے شو.

چغمتې د خپل پلار وينه د هغه چا په لاسونو هم وينې، چا چې د دۀ د پلار د وېنا تر مخه د دۀ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم وينې، چا چې د چغمتې پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بيا هم چغمتې لا پرېکړه کړې نۀ ده، چې د خپل پلار د وينې د پاره د کوم رنګ وينه توي کړي.

"ځيرک خان دلته اوسېږي؟"

د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په ليدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.

"دلته خو به دغه نوم څوک نۀ اوسيږي".

"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"

هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانۀ دننه بوتلل. انګڼ کښېنې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،

"څوک غواړې اؤ څۀ دي؟"

"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنيوله) د ځيرک خان ترۀ دے اؤ دا (ميرلوس ته ګوته ؤنيسي)، ځيرک خان د دۀ ماما دے".

"دلته څوک ځيرک خان نۀ اوسيږي".

"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغۀ نوم (هغه خبره کښېنې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځاے نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته وګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو وځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتۍ يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتۍ اؤ کميله ياد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.
نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس تېتې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.
"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره وباسي، ګني پخپله خو هغه د دې ځلورو د ټوالونو څخه وتل نۀ غواړي".
"هغوي به کله راستنيږي؟" (ميرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)
"چې کله د مېرابان زړۀ ومنل".
"مونږ کۀ ورپسې وځو، نو څنګه به ئې وپېژنو؟"
"زۀ به درسره لاړه شم"
(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)
"دا خو به نوره غوره شي".
هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....
"زرکه اوس پورې د مابتۍ اؤ کميلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوې ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څهٔ نهٔ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نهٔ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګرځ شو اؤ دغه ګرځ نور تول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګي خوارۀ شول اؤ دغه لوګي پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګرځ د غړ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوړې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګوڼه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوړه په اوړه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لتهون منځ نه توپیر ورے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېراباڼ مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړګي مخ تول سوزېدلے ؤ. زرکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځيرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي ربېي، چې ايا هغه لکه د پرځندکاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېتے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پيرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ ياد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته ياد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لويګانې شوه، نو جينۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جينۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څابښتونو، شنُه چيرړې کښې په سپين تار تړلو تعويزونو، زيارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکيمانو پوړيو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوايانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کيږي.....

يۀ غږ بل غږ خوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پانې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدريږي.....

نمرپرېواتۀ د پيغلې په نکريزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، ميرلوس لاس نه نيولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدريږي او خپله مُلا باندې لاس ايښے د ځيرک خان قبر ته ؤګوري (ميرلوس ورسره ؤدريږي، خو مخ را ؤ نهٔ ګرځوي).
هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.
د خاؤرو لاندې مابتې ته نهٔ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے او کهٔ د نورو ګنهو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.
د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ......
د هغهٔ خپلو او پردو ډېر ژړلي وو......
خو د هغهٔ مور او پلار هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبينې پرښتې د هغهٔ سا وړي او حورې او غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پخلیځاے — کور/دېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ

مڼا — کور/دېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر

کارړه — د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه یؤ څپق نه لرې پلنې وي اؤ یوې ګوتې نه لرې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي اؤ یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یؤ نیم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښ ښلو د پاره پکارولے کېږي

نخول — د نخا (ګډا) فعل

وړانګه — پلوشه/ کرن

توندي — تادي/زر زر

خپسه کښېناستل — په وران اړخ داسې اوده کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ویني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے

اوکر بې ځایه شول — وارخطا کېدل

تېر — غلطي

انځور — تصویر

ورنیے — هغه څلورګوټیز څپوټکے چې کوچیني پکښې د سیزنۍ سره ترلے شي

شنشنیے — (دا شنشنیے دے، خو د کوچنیو په ژبه لیکلے شوے دے) داسې یؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګیټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ کوي

میرګاټے — میرګاټي یؤ ډول د وړو جینکو لوبه ده، چې څلورو ګیټکو/کاڼو اؤ یؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کېږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ایکي، دوکي، ایشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
ټوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګاڼې. کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګاڼې. کښې په کړې کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو یؤ نوعے دے
کوړمه	د یؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پټے
خیرک	پوهه لړونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوټراپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپارښتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سُره بیزه	دا هم د یوې سُرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړې	څلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراته وي
ناېکنه	دائي / په اجرت خدمت كوونكې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چيرړۍ	کپړې / ربنت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ يۀ زور ځاے کښې راغونډې دل
څاښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	واړۀ خپلو کښې دوښې وائي اؤ چې يۀ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلی ۀغوارې اؤ هغه ورته بيا وائي، چې پلانکی کلی خْوره!/پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا يوه عقيده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ۀدرېدل، نو د اور يۀ لرګے به واخستے شو اؤ انګڼ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلےشوے ۀ، چې ژر‌ۍ به ۀدريږي
پېنځه خيرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاڅترېدل د مېلمه د راتګ پېلام ۀ، دغسې به چې کله ژرۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ۀشلوي/خيرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ۀ (کله کله به ئې کار هم ۀکړو)
درې درې! د وريځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره ليکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ۀدرېدل د ماحولياتي اؤ موسمي اثراتو نتيجه ګڼو
کاندېد	اميدوار / Candidate
نينګاني	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په يۀ لاس کښې ۀ نيولےشول اؤ بيخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کیږي، دا څلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولې شول. کۀ څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوښتې وئېل، کۀ څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نینګانې وئېل، کۀ دوه به پاڅتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاڅتر شوې اؤ یوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئېلو. (پاڅتر= موړه ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نینګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متهه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځیږي) اؤ هغې سره به ئې د څلورګوتیز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بریالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. Iدې ته کړانچه هم وئیلې شي

میرګاټې — میرګاټې د جینکو لوبه ده. څلور واړۀ کانې اؤ یؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کیږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ایکي، دوکي، ایشارت.....) یؤ لاس په زمکه داسې ایښودلے کیږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ویشتلے کیږي اؤ د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کانې د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننیستلې کیږي. کۀ پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټونې — پټپټونې کښې یؤ دواړه سترګو ته څنګل نیولے د دېوال چنې ته یا ؤنې ته مخ کړي اؤ نور ترې بېلو بېلو ځایونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼي، چې اوس دېوال یا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. کۀ څوک د وختـه ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بریالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته "چوپ شوے" وائي اؤ بیا هغه غل شي، دېوال یا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

چپاتۍ	چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي
کونتره	کونتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤویشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي
ډینګان	د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس ځنګل کېښودله، پنځهٔ واړه ګوتې به ئې يؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د ځنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.
شلغاتي	واړهٔ دوه ډلې شي. هره يوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بلیو باندې وړې وړې کربښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کربښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئيلي کيږي. يوه ډله خپلو ملګرو سره غونډ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د يؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بريالۍ شوه
کوډکۍ	دا خو به وړې وړې خاؤرينې کوډکۍ خاؤرو يا ختو نه روغې شوې. واړهٔ هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا به يؤ ډول د راتلونکي ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.
د ګوډا ګوډۍ وادهٔ	دا لوبه به وړو جينکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.
لالښنده	ستړے او خواشين
د اپيمانو باغ	وائي چې څو اپيمیان وو. يؤ اپيمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. يؤ اپيمي ؤوې، چې هسې نهٔ بيا ترې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. دربم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ ښځه شي اؤ شلتالان دي د ګلي ځوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي ځوے ئې ؤوهۀ.

اړنګ دوړنګ — دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غونډې د دې هم یؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اتهګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]

بدک — ښځونک / هېجړا

مېراباڼ — ګُرو (د یؤ څپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یؤ مېراباڼ ؤټاکي. مېراباڼ د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباڼ سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه څنډه ؤکړي، خو مېراباڼ ئې خپل کړي.

ګرځؤنه — چوک

سپیناوے — وضاحت

ارزښت — قیمت / قدر

ایرزړے — د وېرېدونکي زړۀ څښتن

سؤ اؤ سور کښې — سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل
سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل

ځاندره — بدن

مېرګي — مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، یؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.

تېون شوے — نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے

څرک — نخښه / پېلام

ترېدلې — وېرېدلې

پېژند — شناختي کارډ / Identity Card

ناویاته — زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ساپوهنه	نفسیات
جیڅ	جام/د اوبو ښکلو لوښے/ څینګړے
رغوے	د لاس تلے
لپړي! دوه دې خړي	دا هم یوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته یوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د یوې ډلې نه یؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه یوه نخښنه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې یؤ ملګرے هم خپلې شا ته نیولي لاس نه یوه نخښنه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکي ډله بریالۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متیه ګوته نېغه نیولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د تهوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نیول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نیول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه تهوپک تکړه وي اؤ تهوپک نه غشے تکړه وي
څپوټکے	د رښت څلور ګوټیزه ټوټه / دسترخوان
چړچقې	پړقې / خوشالي څرګندول
برونه	هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهیرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئیلي کېدل، چې کله به یؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې څواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ویرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

مونډ	جرګه / څېله
تور زړۀ	بدنيت
پړځمن	چې کلک نۀ وي/ خپلو روايتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے
مهاجر	خپل زېږون سيمه پرېښودل اؤ بلې سيمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زياتره تريخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پليت سياست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام تيټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسيږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کيږي. بايد ټول قامونه يؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پليت سياست کوونکو مُلاتړ کوي.
چيره کېدل	د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجيرشا چيره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېږ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چيرۍ کړي. دغسې ځانګړې پونۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بيا نۀ لکيږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.
بُوکه کېدل	د دوارو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ايښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د يؤ غاړه ايښودونکي تيتېدلو ته هم وائي.
پوهنتون	يونيورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)
هېواد	وطن / خاؤره
اکسلاټر	ايکسلرېټر (accelerator)
اياتولا	حيات الله (د ليکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلې شوې)

زیږه ساړي — زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ — ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا — په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلې کیږي. د دۀ د ځاندرې ښے اړخ د سړي اؤ کیڼ اړخ د ښځو غونډې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې یؤ "اپسرا" (ښځه)، یؤ "ګندروا" (سړے) اؤ یؤ "کېنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي اؤ دې کښې "پوم پُرکْتري" (سړي)، "سْتَري پُرکْتري" (ښځې) اؤ "تیریتیا پُرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولې شوے دے

مشرتابه — مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید — حمله کول

ډبوسکۍ — پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکاروو، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بیا په ځانګړې توګه چې غمبورې ئې غټ وي

خوړده — خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه یا بل څۀ د زیارت یا داسې بل مخؤریز ځاے نه واخستلې شي/د خوړلو توکے

کنډم — نیمګړے / نیمه خوا

په ګېډۍ لؤ — د غنمو رېبلو کښې داسې ؤشي، چې کۀ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ؤټاکلې شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي

پچموزه — ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شنه کېدل — د ځلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل / برېت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلې رښت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولاملا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولې شوې دې. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې ترلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائېل فون
(د ګرځنده) تنۍ	د ګرځنده (موبائېل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بېرغ
رنځپوه	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلے	جيڅ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړخپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوږۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
ثمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

خڑو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځیرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مېترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجرہ	MOONPAJARA
سپدگلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سپدامیر کاکا	SEDAAMEER KAKA
گلیشان	GULEESHAAN
میرزادگۍ	MEERZAADGAI
دولا مُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شپرون	SHEROON
بنڈارے	BANDAAREY
گلباچاکاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
میراجان	MEERAAJAN
شیشڑہ	SHEESHARRA
نیمکۍ	NEEMAKAI
نکورہ	NAKOORA
مدھوبالا	MADOOBAALA
مینہ کماري	MEENAA KUMAARI
ثمینہ پیرزادہ	SAMEENA PEERZAADA
سمیتا پاٹیل	SAMEETA PAATEL

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

مېرابان	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سميتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
ميرلوس	MEERLOS
شبمين	SHEMEEN
روښني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشيليا	KOSHELYA
منيربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پايودين بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدين کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزيز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

هیلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېکارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتیس جان	TENTEES JAAN
ایاتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولې	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زیب النساء	ZEBUNNISAA
نیمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

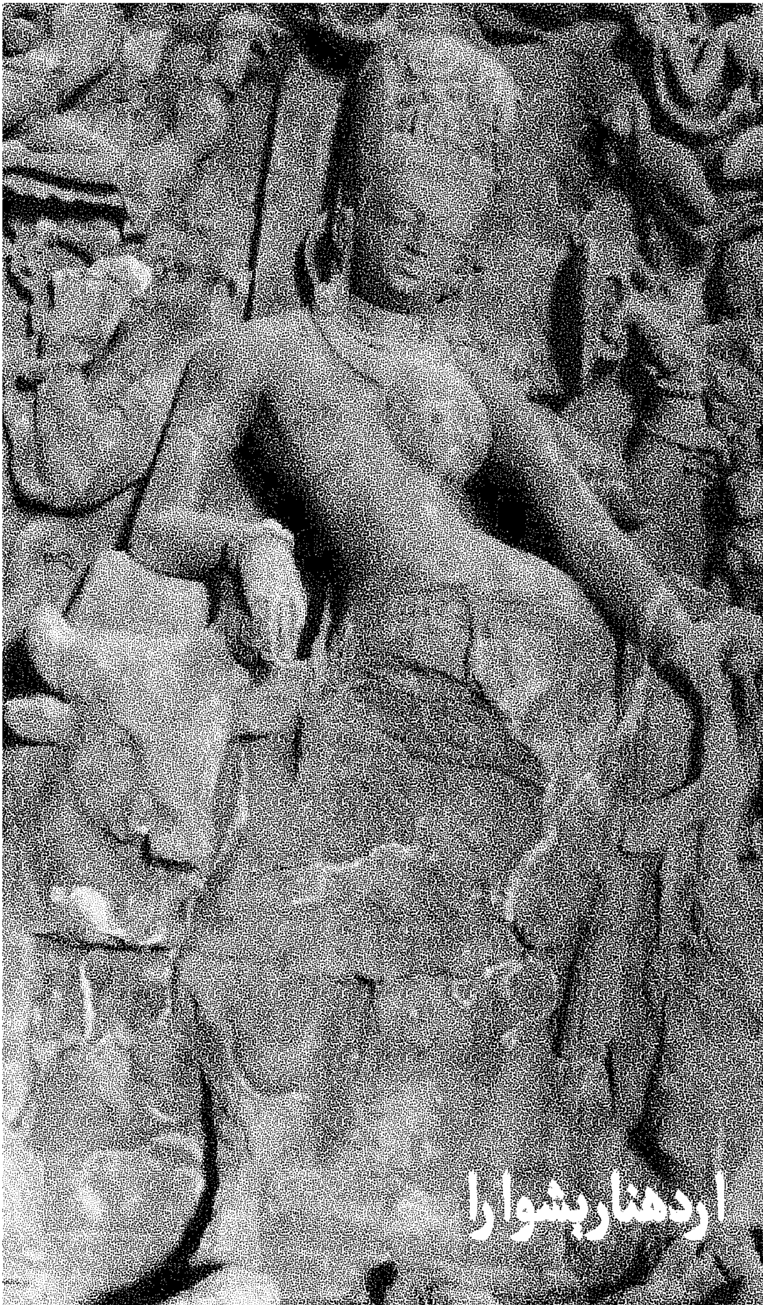

حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يوٙ نښنځك پټ دی. دغه نښنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوكول غواړي..... ما په انا د كركې وينزه كوي. خو زهٔ نهٔ وېريږم.
زهٔ مينه د كركې نه بريالی كنم.....
زهٔ هيله د انديښنې نه زوروره كنم.....
زهٔ به مرم. خو وياړيږم به. زما جنازه كښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره كښې هر كلي د پاره ولاړ وي. كومه ډولی كښې چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library